XXVIII. évfolyam, 5. szám
2023. advent - karácsony

A MUNKÁCSI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZMEGYE LAPJA

ÚJ HAJTÁS

MIKLÓS PÜSPÖK KINEVEZÉSE

PÜSPÖKI SZINÓDUS

ÉLET- ÉS HIVATÁS-TÖRTÉNETEK

ADVENTI GYERTYAFÉNYEK

KÉSZÜLJÜNK EGYÜTT KARÁCSONYRA!

Ez történt egyházmegyénkben

Megyéspüspöki kinevezés

Egyházmegyei Szent Márton-búcsú

Püspöki látogatások

A szabadítás imája tanfolyam

Ifjúsági lelkigyakorlat

Virrasztás a békéért

Pásztor Ferenc-díj átadása

Mindenszentek „felvonulása”

A TARTALOMBÓL:

„Megéri várni és kell is várni” ..... 3. o.
Imaoldal ..... 4. o.
Adventi gyertyafények ..... 5–7. o.
A jászoltól az Eucharisztiáig ..... 8. o.
Hagyjuk, hogy Mária vezessen minket! ..... 9. o.
Püspöki szinódus ..... 10–11. o.
Miklós püspök Rómában ..... 12–13. o.
Rózsafüzér-társulatok találkozója .. 14. o.
Egyházmegyei Szent Márton-búcsú ..... 15. o.
Látogatás és ima ..... 16. o.
Sztopa Ricsárd testvér ..... 17–18. o.
Gyürki Adrienn költészete ..... 19–20. o.
50 év – beszélgetés Megyesi Lászlóval ..... 21–22. o.
25 év munkássága – interjú Nobilis Kingával ..... 23–24. o.
Lelkigyakorlat és virrasztás ..... 25. o.
Hírmorzsák ..... 26–29. o.
Gyerekkuckó ..... 30–31. o.
Mese ..... 32. o.
Hirdetések ..... 33. o.
Készüljünk együtt a karácsonyra! 34–36. o.

Lapunk megjelenését támogatta:

KÉSZÜLT A MAGYAR KORMÁNY TÁMOGATÁSÁVAL
MINISZTERELNÖKSÉG NEMZETPOLITIKAI ÁLLAMTITKÁRSÁG
BETHLEN GÁBOR Alap

Új Hajtás

A Kárpátaljai Római Katolikus Egyház lapja
Szerkesztőbizottság:
Lucsok Péter Miklós püspök (elnök),
Molnár Mária Katalin (főszerkesztő),
Fehér Rita, Popovicsné Palojtay Márta,
Riskó Marianna (szerkesztők)
Tördelőszerkesztő:
Popovics Pál
Címlap és grafika:
Halada Katalin, Gyürki András
A szerkesztőség címe:
89600. Munkács, Mira u. 15.
Tel./fax: 0231-54670
E-mail: sajto.mrkp@gmail.com
Honlap: www.ujhajtas.net.ua
A Munkácsi Egyházmegye honlapja:
www.munkacs-diocese.org
Engedélyszám:
3т 199
Készült:
СП ТзОВ "Поліі", Lemberg
1400 példány

„Megéri várni és kell is várni...”

Ahogy az ajtó kinyílt, tágas, kellemesen meleg üzlethelységbe léptem, gyorsan végignéztem a karácsonyi füzéreket, díszeket, mikulásokat, betlehem-kellékeket, csillogó csecsebecséket és műhavas satöbbiket... Rögtön a ropogó hóra gondoltam, a fűszeres teás, fenyőgyantás estékre... Hány méteres lámpasor kellhet otthonra? Meleg, sárgás, vagy valami jegesebb szín? Nem is könnyű ilyen hirtelen dönteni...Talán... Talán... Talán, máskor... Nem is ezért jöttem! Gyerünk tovább!

Kilépek az üzletből, szemembe süt a meleg őszi nap, aranylóan szállingóznak a langyos szélben a falevelek, feltűröm az ingem ujját. Október 19. van.

Valószínű azt gondolod „hová fajult a világ”, meg azt, hogy „manapság minden az üzlet”, és lehet, hogy így van, lehet, hogy október közepén korai a karácsony várása, de az biztos, hogy szeretünk várni, szeretünk készülni! Lassan fontosabbnak tűnik az advent, mint a karácsony, mert a készülődés tele van reménnyel, tele van tervekkel és vágyakkal, csupa álmodozás, csupa összebújás, szeretet, tökéletes mézeskalács, roráté misék, forraltbor. Csak amikor elérkezik a nagy nap, mindenki annyira akarja, mindenki annyira feszült. A szülők összevesznek a díszeken, a fán, a menün, mindenen. A gyerekek harmincezres fordulatszámmal pörögnek. A pap elmondja, hogy „nem csak karácsonykor”... Az ajándékok sehol, a boltok zárnak...

Mi keresztények mégis bátran nézünk előre, mert mi nem ünneplünk karácsonykor, mi a karácsonyt ünnepeljük: Krisztus megszületett! Ünnepet ülünk, mert a szeretet többé nem elérhetetlen, nem olyan dolog, amit a fahéj, a csillagszóró és a fenyő illata kapcsol be, nem olyan valami, amit becsomagolhatnánk, és amire várakozunk, hanem Valaki, aki közöttünk jár. Ahogy egy rokonunk születésnapját sem ünnepeljük, ha nincs velünk, Krisztus születését sem ülnénk meg, ha nem lenne velünk - Ő él! Ennek megvalósulásáról álmodozik ilyenkor november-december körül az egész világ: hogy szerethessük egymást, akkor is, ha a másik elviselhetetlen, az alkoholizmusával, a megjegyzéseivel, azzal, hogy nem törődik velem. Nekünk elérhető, egész évben, az Egyházban, mert Krisztus megszületett, legyőzte a halált és a szenvedést.

Ahogy az első karácsony katasztrófának tűnt a szakavatatlan szemnek (egy nehéz családi körülmények között fogantatott gyermek születik egy istállóban), talán a mi ünnepünk sem tökéletes, és egyértelműen könnyebb a Szilveszter felé fordulni december 26-án, mint a kudarcainkat elfogadni, de ez a tényen nem változtat: Krisztus él, győzedelmeskedik és uralkodik minden gyengeségünk felett, hogy mi is éljünk és szerethessünk önzetlenül.

Ne vegyek októberben lámpafüzért? Azt hiszem, nem ezen áll, vagy bukik a felkészülés. Nekem segít arra gondolni, hogy megéri várni és kell is várni, mert az Isten valami fantasztikusat készített elő nekünk.

Resch Tamás atya

„Az Úr pedig irányítsa szíveteket az Isten szeretetére, és a Krisztus állhatatosságára."

2Tesz 3,5

Krisztus születik, dicsőítsétek!
Krisztus a mennyből jön, elébe menjetek!
Krisztus a földön van, keljetek fel!

Nazianszoszi Szent Gergely

Utánozni a Megtestesülés titkát annyit jelent: felejteni minden minket ért sértést, lemondani minden felebarátot érintő ítéletről, kitörölni szívünkből minden keserű érzékenységet. Nem tűrni semmiféle „ellenséges gondolatot": se a hatalmasok, se a gyöngék, se a kicsik, se a nagyok, se a szomszédok, se a távolállók iránt. S tenni mindezt egy okból: azért, mert közénk jött a Megváltó, és senkire sem tekintett haragos szemmel, nem nézett a bántásokra, nem várt arra, hogy az emberek, a bűnösök, az őt sértegetők tegyék meg az első lépést a kiengesztelődés útján.

S ha ez lehetetlen egész évben, hát legalább ezen karácsonyi időben, a felkészítő Advent négy hetében mozgósítsuk jóakaratunkat. Igen helyénvaló lenne böjtölni, lemondani minden ellenséges gondolatról, szóról. Nincs jobb mód a hálaadásra, mint utánozni a békét hozó Istengyermeket.

Adventi ima

Urunk, Jézus Krisztus,
várjuk eljöveteled, várjuk a békét,
mert annyi békétlenség van kívül a világban és bent
a szívünkben!

Várjuk eljöveteled,
mert az igazságra éhezünk,
és annyi igazságtalanság sújtja a népeket és az embereket!

Várjuk eljöveteled,
mert szomjazzuk a szabadságot,
és mindnyájan a bajok és bűnök bilincseiben kínlódunk.

Add vissza reménységünket,
amit elvesztettünk.
Add meg újra a szeretetet azoknak,
akik hideg idegenséggel viselkednek egymással szemben.

Nyisd meg szívünket,
hogy felragyogó örömödet megtapasztalhassuk életünkben.

Kérünk, hallgass meg minket. Ámen.

Jürgen Moltmann

A szeretet, amelyre vágyom, bennem kezdődik. Ha olyan döntéseket hozok, amelyeket a szeretet diktál, tapasztalni fogom, hogy a körülöttem élők is jobban fognak szeretni, és az életem megtelik majd szeretettel. Akkor majd megkapom azt a szeretetet, amelyre szükségem van. Ez az a szeretetkör, amelynek én vagyok a kiindulópontja.

Richard Carlson

Ne rágódj a múlton! Ne tekints vissza! Az Úr mindent a kezében tart. Megtette, amit te elmulasztottál. Mindent rendbe hozott és újjáépített... Hibáidat elégette, akár egy rakás száraz falevelet és lehullott gallyat... De gondosan őrzi a legjobbat benned, mert szeret és mindig meg fog előzni a szeretetben.

Henri Lafourcade

Isten nemcsak a bűneinket látja, hanem azt a vágyat is, mellyel felsírunk hozzá.

Szent-Gály Kata

Ne félj, Testvér, jön a Karácsony...
Ne félj, Testvér, jön a Karácsony...
Magad vagy? Fázol? Nem kell a JÁSZOL?
Beborult Feletted az ég?
Szíveden burkot képzett a jég?
Ne félj, Testvér, jön a Karácsony,
Csillagok gyúlnak az égi tisztáson,
Szikrát szór a jégcsap az ágon,
Zendül a Csend az egész világon.
Ne félj, Testvér, jöjj a tisztásra,
Hó borul most a gyászos irtásra.
Ma csak azt nézd, hogy magas az Égbolt.
A bajra, a gyászra mondd azt, hogy rég volt...
Itt a Megváltó, fogja a kezed!
Párás ajkáról hallod a neved...
Fontos vagy Neki, eljött hát Hozzád.
Nézd csak? Fázik... Add Néki ruhád.
Nem vagy egyedül! E néphez tartozol!
Magyar Karácsony, te igaz dalt hozol.
Fuldoklik a Nép a keresztek alatt,
Hó alatt üzenet suhanva halad:
Bírd ki, Testvér, bírd ki ezt a telet,
Tavaszt ígér a krisztusi üzenet!
Burkold be a lelked csillagtakaróval,
Öleld a Megváltót igaz magyar szóval!

Dévai Nagy Kamilla

A betlehemi csillagot sokan látták az égen, de mit használt azoknak, akik nem mentek utána? Ott van a kereszt templomainkon is, de mit használ azoknak, akik fel sem figyelnek rá?

Szent-Gály Kata

Édesanyám, Mária, vigyél magaddal a Betlehemi istállóba, hadd merüljek el annak a nagy és csodálatos dolognak szemlélésében, ami azon a csendes, szent éjszakán történt!

Szent Pio atya

Ima a békéért

Te tudod, Uram,
Hogy nem törődöm a fegyverekkel.

Egyetlen vágyam:
világnak békét hirdető
Eszközöd lenni.

Mert tudom,
Ahol béke honol,
A fegyverek fölöslegessé válnak.

Ahol béke uralkodik,
Az emberek képesek egymást szeretni
Úgy, ahogy te szereted őket.

Adj békét, Uram,
S tedd fölöslegessé a fegyvereket
E csodálatos világban.
Ámen

Kalkuttai Szent Teréz anya

Készüljünk együtt a karácsony szent ünnepére és ajándékozzuk meg egymást a közös imából születő lelki egységgel, amire oly nagy szükség van mindenütt a mai világban!

Adventi gyertyafények

Jürgen Moltmann német teológus Adventi ima című versében Jézushoz imádkozva négy dolgot kér: békét, igazságot, reményt és szabadságot. Ha sikerül ezt a pár hetet lelkileg is megtöltenünk tartalommal, és szívünket is ünneplőbe tudjuk öltöztetni, akkor Jézus karácsonykor felragyogó örömét is megtapasztalhatjuk. És nem csak Karácsonykor, hanem egész életünkben, ha a béke, az igazság, a remény és a szabadság útján járunk.

„Urunk, Jézus Krisztus,
várjuk eljöveteled, várjuk a békét,
mert annyi békétlenség van kívül a világban és bent a szívünkben!"

A BÉKE

„Sok ember él ma kiengesztelhetetlenül. Nem tudnak megbékélni azzal, hogy életük nem úgy zajlik, ahogyan elképzelnék. Perlekednek a sorssal, az élet okozta csalódásaikkal, ráadásul vitában állnak önmagukkal. Soha nem fogadják el saját magukat sem. Szívesen lennének mások, mint akik; intelligensebbek, sikeresebbek, szeretetreméltóbbak vagy éppen jobban szeretnének kinézni. Sajátos képet alkottak önmagukról, s ennek szeretnének megfelelni.

A német nyelvben a kiengesztelődés = Versöhnung szó eredete kiegyezést, békét, csókot jelent. Jelentése egybecseng a csendet teremteni, elcsitítani igével is.

Ha valaki megbékél önmagával, elfogadja önmagát úgy, ahogyan van. Elcsendesülnek különféle vágyaink, kívánságaink, amelyek ide-oda rángatnak bennünket. Megszűnik a szakadék, amely az önmagunkról alkotott kép és a valóság között feszült bennünk. Szétzilált lelkünk megnyugszik, eddig ugyanis folyton fellázadt saját lehetőségei ellen.

Csak amikor már kiengesztelődtem önmagammal, gondolhatok arra, hogy környezetemben kibéküljek azokkal az emberekkel, akik velem vagy másokkal haragban vannak. Azok az emberek, akik önmagukkal meghasonlottak és kiengesztelhetetlenek, maguk körül is meghasonlást és vitát gerjesztenek.

Mielőtt azonban megbocsátanál másoknak, mielőtt elsimítanád a vitát a körülötted élő ellenséges csoportok között, előbb önmagaddal kell kiengesztelődnöd, és azokkal az emberekkel, akik melletted élnek. Ez azonban soha nem jelenti azt, hogy a kiengesztelődés ára saját érzéseid, vágyaid elnyomása lenne! Ellenkezőleg, ha a béke kedvéért elfojtod haragodat, akkor valójában nem békéltél meg, hanem csak magadban vagy magadra haragszol. Komolyan kell venned az érzéseidet, nem szabad lebecsülnöd ezeket, hiszen mindegyik sajátos jelentéssel bír.

Ha a munkatársadra haragszol, az is jelent valamit. A harag olyan érzelmi

lökés, amely meg tud változatni valamit, vagy más szemszögből láttatja azt.

A kiengesztelődésnek politikai távlatai is vannak. A békétlen ember nem csak maga körül teremt megosztottságot, hanem egyre szélesebb körben hullámzik ez tovább. Rossz lesz a közhangulat az országban, így előítéletek születnek a másként gondolkodókkal és másként élőkkel szemben. A mérgezett légkörben nem ritka az idegenekkel és a „furcsa emberekkel" szembeni erőszak sem.

Ha szavaid békések, kiengesztelődés származhat belőlük. Az idegenek és a peremre szorultak elfogadást éreznek a közeledben. Te már nem a gyűlölet mérgezett magvait hinted többé, hanem a remény és kiengesztelődés mustármagjait veted."

(Anzelm Grün: A lélek 50 angyala - részlet)

„Várjuk eljöveteled,
mert az igazságra éhezünk,
és annyi igazságtalanság sújtja a népeket és az embereket!"

AZ IGAZSÁG

„Az igazságnak a szeretethez fűződő szoros kapcsolata miatt a szeretetben az emberség hiteles kifejeződése, és egyúttal az emberi kapcsolatok alapvetően fontos elemeként, annak közösségi természete ismerhető fel. Csak az igazságban ragyog fel a szeretet és válhat hitelesen megélhetővé.

Az igazság az a fény, amely értelmet és értéket ad a szeretetnek. Ez a világosság egyszerre az ész és a hit világossága, amely által az értelem eljut a szeretet természetes és természetfeletti igazságához: ez összegzi az ajándékozás, az elfogadás és a közösség jelentését.

Igazság nélkül a szeretet szentimentalizmusba süpped, és üres foglalattá válik, amely önkényesen tölthető meg. Ez végzetes veszély a szeretet számára egy igazságot nélkülöző kultúrában. Érzelmek és esetleges egyéni vélekedések prédájává lesz, visszaélések áldozatául esett, kicsavart értelmű szóvá, mígnem már önnön ellentétét jelenti.

Az igazság kiszabadítja a szeretetet az érzelemközpontúság szorongatásából, amely megfosztja kapcsolati és társadalmi tartalmától, valamint kiszabadul a fideizmusból*, amely viszont emberi és egyetemes kiterjedésétől fosztja meg a szeretetet.

A szeretet az igazságban visszatükrözi a Biblia Istenébe vetett hit személyes, s egyúttal közösségi dimenzióját, amely egyszerre „Agapé" és „Logosz": Szeretet és Igazság, Szeretet és Szó."

(XVI. Benedek pápa Szeretet az igazságban című enciklika, 3. pont)

**fideizmus: a hitet a tudománynál többre becsülő és előnyben részesítő felfogás*

„Add vissza reménységünket,
amit elvesztettünk!"

A REMÉNY

„A remény a jó jövőben való bizakodó várakozás. Pál apostol a hitet, a reményt és a szeretetet együtt szemléli. A teológia ebből a három isteni erény tanát alkotta meg. A remény tehát nem csupán emberi képesség. Sokkal inkább Isten oltotta belénk, lelkünkbe. Isten visszfénye lelkünkben. Minden reménytelenség és kilátástalanság ellenére képessé tesz bennünket, reményben kitartani életünk sikeressége mellett. A teológia ezt a dicsőségben való reménynek és megváltásnak nevezi.

Mindenben, táncban, zenében, építészetben az ember a jobb jövő iránti reményét fejezi ki, a több szabadság, több szépség, több szeretet, s végső soron az otthon iránt. Az ember nem elégszik meg önmagával. Vágya csillapíthatatlan a boldogság után. Szebb jövőről álmodik.

A remény nem magánügy. A szegények melletti kiállásra akar felszólítani, hogy reményünket éppen a reménytelenek javára gyümölcsöztessük. A remény teszi lehetővé e világért szolgálni anélkül, hogy beletörődöttekké válnánk a sok visszavágásnál, melyet el kell tűrnünk.

Ma a nagy remények ideje lejárt. A posztmodernista ember már nem remél sokat. Nem hisz a vágyaknak. Józannak mutatja magát, elég gyakran cinikusnak. Éppen ezért kell kérnünk a Remény Angyalát, hogy kísérjen bennünket, és a politikai, a gazdasági élet felelős vezetőit is.

A remény túlnyúlik a láthatón. Még nem látom, mi történhet. De remélek. Remélem, hogy a beteg jobban van, és újra egészséges lesz. Remélem, hogy egy utazásról jól és egészségesen térek vissza. Remélem, hogy a vizsga sikerül. Remélem, hogy a közös megbeszélések jó eredményre vezetnek. Remélek a céggel kapcsolatos döntéseim pozitív hatásában.

Eközben reményünk mindig tovább lép azon, ami most még nem látható. A remény a láthatatlanra irányul, az üdvösségre, amit Isten végérvényesen, halálunkban ad meg.

A keresztény reménynek szemére vetették, hogy az a túlvilági vigasztalódásra irányul. De a jobb jövőért, egészségesebb környezetért, igazságosabb társadalomért folytatott politikai harcban eleget tapasztalták az emberek, hogy csupán az e világi remény kétségbeeséshez, kilátástalansághoz vezet.

A remény nyugodttá tesz – ahogyan Pál apostol mondja –, türelmesen és hűségesen tovább munkálkodni egy jobb jövőn. Tudja, hogy itt sosem tudjuk megvalósítani a paradicsomot. A túlvilági paradicsomba vetett hit tehermentesít bennünket egy egész világ minden görcsös fáradozásától.

Így azt kívánom Neked, hogy a Remény Angyala kísérjen egy jobb világ teremtésében, magad körül, családodban, kertedben, közösségedben, hazádban. Szükséged van a Remény Angyalára, ha körülötted mindenki kilátástalanul csak a hétköznapok üzleteinek szenteli magát. Ne engedd, hogy csalódásuk Téged is megfertőzzön. A reménynek higgy, mely tágra nyitja lelkedet. Lendületet ad, hogy felkészülj azokra, amik még várnak rád. Pál apostol erről így ír: Szem nem látta, fül nem hallotta és emberi szív föl nem fogta, amit Isten azoknak készített, akik szeretik őt (1 Kor 2,9)."

(Anselm Grün: A lélek ötven angyala - részlet)

„Várjuk eljöveteled,
a mert szomjazzuk szabadságot"

A SZABADSÁG

„A szívem mélyén megtapasztalható öröm mutatja, hogy milyen mértékben kaptam meg a lelki szabadság kegyel-

mét. Az örömből fakadó és az örömmel meghozott elhatározások jelzik szabadságom mélységét.

Ha nem kötelességből, emberi tekintetek miatt és az elvárásoknak való megfelelésből teszem feladataimat, hanem örömmel teszem, amit teszek, mert tudom, hogy Isten akarata szerint cselekszem, mert így felismerem munkám értékét, szabad ember vagyok.

Ez az öröm, evangéliumi öröm, amellyel egy időben tapasztalom a gyengeség, meg nem értés és szegénység terhét. Ez olyan öröm, amit Jézus is megtapasztalt nehézségei, küzdelmei, szenvedései alatt. (...)

A szabadságot talán akkor tapasztalom meg a legjobban, amikor a legnagyobb bizonytalanságban, szenvedésben, krízisben vagyok. Megfogom Jézus kezét, mert érzem szeretetét, és vele együtt szabadon szembe nézek bármivel."

(Nemes Ödön SJ: Ima és élet I. kötet)

Gyerünk, menjünk

Gyerünk, menjünk Betlehembe –
a köztünk lévő Betlehemhez –,
hogy a szavak közt
megtaláljuk azt a szót,
amely Istent dicsőíti,
nekünk pedig békét ad.

Azóta
boldog üzenete számunkra az,
hogy van ilyen:

Isten ott akar megszületni,
ahol nincs jelen.

A fordulat

Hogy az időben egy fordulat történjen,
ahhoz helyre van szükség.

Megtörtént a fordulat.
Amikor Ő megszületett.
És hol volt a helye?
A szállásokon már nem volt hely.
De egy szívben,
amely nyitott volt a lehetetlenre,
és az úton,
melyet ketten alkottak
a közös hitben,
túl minden lehetetlenen.
És a pásztorok, akik hittek az angyal szavának,
közéjük érkeztek.
A tér nőtt.

A mi szállásunkon van hely?
Elég-e egy fordulatra?
Mindannyiunknak ott a szíve,
és ott vagyunk egymásnak útitársul.
Reménynek egy időre és örökre.

Új kezdet

Nem lépünk kétszer
ugyanabba a folyóba,
és nem lépünk kétszer
ugyanazon emberként a folyóba.

Ez a teljes igazság?

A kezdet nélküli kezdet,
az Ige,
aki kezdetben volt
és aki Isten
és akiben minden él,
ez az Ige testté lett;
emberként újabb kezdetet hozott,
és ebben a kezdetben hozta el nekünk
a kezdet nélküli kezdetet,
az életet mérték nélkül.

Ha Vele élünk,
mindent elölről kezdhetünk.

A Gyermek és a jászol
kezdet-jellege
később sem kopik el.

Karácsony a mindig új
gyermekké válás a Gyermekkel,
hogy benne Isten
teremtő erejéből
újrakezdhessünk.

Nálad

Karácsony üzenete
személyesen érint engem.

Jézus értem jött el,
engem néz,
nálam akar maradni.

A te házadban,
a te szívedben,
az életedben
szeretnék lenni,
mondja nekünk.

(Klaus Hemmerle (1929-1994) egykori aacheni püspök gondolatai.
Részletek a szerző „A Jászolhoz a hátsó ajtón át" című kötetéből)

A jászoltól az Eucharisztiáig

Szent Ferenc 800 évvel ezelőtt állította fel az első betlehemet

Assisi Szent Ferenc 800 évvel ezelőtt Greccióban különleges módon emlékezett meg Jézus Krisztus születéséről, miközben egy betlehemi jászolt rendezett be élő állatokkal. A jászoltól indult, és eljutott az Eucharisztia ünnepléséig. Ennek az emlékezetes és ilyen formán első ízben történt ünneplésnek nyolcadik centenáriuma alkalmából minden ferences templomban a szokásos feltételekkel teljes búcsút nyerhetnek a hívek 2023. december 8. és 2024. február 2. között.

Szent Ferenc diakónusként, Isten megismerésének vágyától hajtva, 1223 adventjének időszakában, Grecció egyik barlangjában megjelenítette Jézus születésének élő betlehemi helyszínét. A legenda szerint a rendalapító szemei előtt valóban megjelent Jézus kisded formájában. Ez volt az az első betlehemállítás, amely forrása és gyökere lett a mai napig tartó karácsonyi hagyománynak az egész világon.

Karácsony ünnepe a kereszténységben határozott formát csak a negyedik században kezdett ölteni. A le nem győzött napisten pogány ünnepét ekkor szorította ki az igazi világosság győzelme, Jézus Krisztus születése.

A középkorban gazdag irodalma fejlődött ki a születéstörténet megjelenítésének, amelyekben a jámbor elemek mellé sokszor egészen profán betétek is társultak. Emiatt kitiltották ezeket a templomi drámákat a templomokból. Éppen ezért különleges IV. Honorius pápa Assisi Szent Ferencnek adott engedélye, hogy a grecciói remeteségben, egy szentmise keretében jeleníthesse meg a Megváltó születésének eseményét.

Ez nem pásztorjáték volt, sem valamiféle szent színház, hanem a karácsony teológiai üzenetének és titkának Szent Ferenc által történő megjelenítése. A Naphimnusz szent szerzője ezzel megvallotta, hogy a jászolban fekvő kisbaba ugyanaz a Jézus, aki az Oltáriszentségben van jelen. Szent Ferenc szavait idézve az Eucharisztiáról: „mindennapi kenyér, az Úr szerelmes fia, a mi Urunk, Jézus Krisztus."

A ferencesek alapítója számára a karácsony és nagypéntek összetartoznak. A karácsony a kereszt kezdete. A nagypéntek a megtestesülés befejezése és csúcsa. Nem véletlen a grecciói barlang freskóábrázolása: a kis Jézus nem jászolban, hanem a feltámadást jelképező szarkofágban, lényegében sírban fekszik – hasonlóan számos keleti ikonábrázoláshoz.

1223 karácsonyának éjszakáján, Grecciában csak oltár volt és jászol, Golgota és születés: a kereszthalál és a megtestesülés emlékezete. Assisi Szent Ferenc így vall erről az

Intelmekben: „Nap nap után közénk jön alázatos külsőben; nap nap után leszáll Atyja öléből az oltárra, és a pap kezébe adja magát".

Ferenc pápa 2016-ban hirtelen sugallattól vezérelve ellátogatott a grecciói szentélybe, ahol rögtönzött beszédében az éppen ott tartózkodó fiataloknak a betlehemi jászol két jelére hívta fel a figyelmet.

„A jelek. Életünkben, az életben megannyi jellel, jelzéssel találkozunk. Az Evangéliumban is, amikor Jézus születését beszéli el, ott van két jel, melyek elgondolkodtatnak engem. Szeretném, ha ti is elgondolkodnátok ezen.

Az első jel, amely időrendben valójában a második: a bölcsek csillaga. »Láttuk csillagát napkeleten...« Az ég tele van csillagokkal, nemde? Ők azonban egy különlegeset láttak meg, egy olyan csillagot, amely arra indította el, hogy hagyják hátra dolgaikat és induljanak el azon az úton, amelyről nem tudják, hová vezet. Ez egy jel. Amikor mi az életünkben nem találunk ilyen különleges csillagot találunk, amely arra hívna bennünket, hogy valami többet tegyünk, valami jót, hogy útnak induljunk, hogy meghozzunk egy döntést, akkor valami nem működik. Kérnünk kell annak a kegyelmét, hogy fölfedezhessük »a csillagot«, melyet Isten akar ma megmutatni nekem, mert ez a csillag Jézushoz fog elvezetni engem. Ez az első jel, az első jelzés.

A második jel az volt, amit az angyalok mondtak a pásztoroknak: »Ez lesz a jel: egy kisded, aki egy jászolban született.« Isten kicsinysége. Isten alászállott, kiüresített önmagát, hogy hasonló legyen hozzánk, hogy előttünk járjon. Isten kicsinységével, vagyis alázatával a gőgösséggel, a nagyképűséggel és a kevélységgel áll szemben. A gyermek szelídsége egy másik jel: az életem szelíd, alázatos élet, nem hordom-e fönn az orromat, nem vagyok-e gőgös? Ha igen, akkor ez a két jel hiányozhat az életemből: fölfedezni a csillagot, amelyet Isten akar mutatni nekem. (...)

Kívánom, hogy a ti életeteket is kísérje mindig ez a két jel, melyek Isten ajándékai: ne hiányozzon előletek a csillag és ne hiányozzon belőletek az alázat, mellyel fölfedezhetitek Jézust a kicsinyekben, a szegény és alázatos emberekben, azokban, akiket a társadalom kiselejtezett – de saját életetekben is."

Forrás: Rózsadombi Imádságoskönyv, Kapisztrán Szent János Templomigazgatóság

„Hagyjuk, hogy Mária vezessen minket a várakozásnak és a dolgos éberségnek időszakában!”

Az idei adventben idézzük fel Ferenc pápa szavait, amelyeket tíz évvel ezelőtt, megválasztásának évében mondott. Amikor elolvastam, elgondolkodtam azon, hogy ha nem tudnám, mikor hangzottak el ezek a mondatok, azt hinném, az idén. Hogyan lehetséges ez? Költői kérdésemre válaszolhatok negatív szemüvegen keresztül: úgy, hogy a világban nem változik semmi, sőt egyre feketébb felhők borítják a történelem egét. Vagy dönthetek a pozitív látásmód mellett: ma is helytállóak a szavak, mert Isten üzenete Örök. Igéje minden kor minden emberének szól. A változás csak rajtam múlik! (MK)

„Adventtel Isten népének új útja kezdődik el Jézus Krisztussal. Ez az időszak különös vonzerővel hat ránk. Ismét felfedezzük, hogy mindnyájan úton vagyunk: az Egyház – hivatásával és küldetésével – az egész emberiség, a népek, a civilizációk, a kultúrák mind haladnak előre az idő ösvényén. De mi a végcélja ennek az útnak? (...) A kinyilatkoztatás Jézus Krisztusban elnyerte beteljesedését, és „az Úr temploma”, maga Jézus Krisztus vált templommá – az Ige testté lett. Ő zarándokutunknak, Isten egész népe zarándoklatának vezetője és egyben végcélja. Világosságában más népek is haladhatnak az igazságosság Országa, a béke Országa felé. (...)

Izajás próféta olyan idő elé tekint, amelyben a kardokat ekevasakká kovácsolják, és a nemzetek békében élnek (Iz 2,1–5). Mikor következik be ez? Milyen szép lesz az a nap, amikor a fegyvereket leszerelik, hogy munkaeszközzé alakítsák át őket! Milyen szép lesz ez a nap! És ez lehetséges! Mint ahogy mindnyájunk életében mindig szükség van arra, hogy újrainduljunk, újból talpra álljunk, megtaláljuk létünk végcéljának értelmét – így az emberiség nagy családja számára is szükséges, hogy mindig megújítsa közös távlatát, amely felé halad. A remény távlata – ez az a távlat, amely felé haladunk.

Az adventi időszak, amelyet ismét megkezdünk, visszaadja nekünk a remény távlatát, annak a reménynek a távlatát, amely soha nem ábrándít ki, mert Isten Igéjén alapszik. Olyan remény, amely nem okoz csalódást, egyszerűen azért, mert az Úr soha nem csal meg. (...) Ennek a spirituális magatartásnak – amely egyben egy életmód is – a példaképe Szűz Mária. Egy egyszerű vidéki lány, aki szívében hordozza Isten minden reménységét. Méhében Isten reménysége testet öltött, emberré lett, történelemmé lett: Ő Jézus Krisztus.

Mária Magnificatja, himnusza Isten zarándok népének, valamint minden embernek, akik Istenben, irgalmassága hatalmában reménykednek. Hagyjuk, hogy Ő vezessen bennünket, aki anya és édesanya, és tudja, hogyan kell vezetni minket. Hagyjuk, hogy Mária vezessen minket a várakozásnak és a dolgos éberségnek időszakában!” (...)

Részlet Ferenc pápa 2013. december 1-jén,
advent első vasárnapján elhangzott szavaiból

„Legyetek mindig derűsek! Szüntelenül imádkozzatok! Adjatok hálát mindenért, mert Isten ezt kívánja mindnyájatoktól Krisztus Jézusban.” (1Tessz 5,16-18)

(...) Örvendezés, ima és hálaadás. Három olyan cselekedet, amely közelebb visz minket ahhoz, amilyennek Isten lát és akar minket, és gazdagítja a kapcsolatunkat Önmagával. (...) Így készülünk fel arra, hogy mélyebben megéljük a karácsony örömét, hogy jobbá tegyük a világot, és munkáljuk a békét önmagunkban, az otthonunkban, a munkahelyen, az utcákon, a tereken. Ez az, amire oly sürgősen szükségünk van ma.

Részlet a 2023. decemberi életigéből

„Szűz Mária, aki első az úton, kísér bennünket zarándokutunkon”

Püspöki szinódus Rómában

Október hónap folyamán figyelemmel kísérhettük Ferenc pápa által 2021. október 10-én meghirdetett szinodális folyamat vatikáni szakaszát, a püspöki szinódus tizenhatodik rendes közgyűlését, amely október 29-én fejeződött be. A szinódus résztvevői személyes hangvételű levelet küldtek valamennyi hívőnek, amelyben beszámoltak a közösen végzett munka módjáról, témáiról és a hogyan továbbról. Többek között így írnak:

„Kedves nővérek, kedves testvérek! Most, hogy a püspöki szinódus tizenhatodik rendes közgyűlése első ülésszakának munkája a végéhez közeledik, szeretnénk veletek együtt hálát adni Istennek az itt átélt szép és gazdag tapasztalatért. Ezt az áldott időszakot mély közösségben éltük meg mindnyájatokkal. Imáitok támogattak bennünket. Magunkkal hoztuk várakozásaitokat, kérdéseiteket, de félelmeiteket is.

Már két év telt el azóta, hogy Ferenc pápa kérésére elkezdtük a meghallgatás és megkülönböztetés hosszú folyamatát, mely nyitott Isten egész népe számára, senkit sem kizárva, hogy a Szentlélek vezetésével „együtt járjunk”, misszionárius tanítványokként, Jézus Krisztust követve.

Fontos szakasz volt ebben a folyamatban az a közgyűlés, amely szeptember 30-tól egybegyűjtött bennünket Rómában. Sok szempontból példátlan élmény volt. Először fordult elő – Ferenc pápa kérésére –, hogy férfiak és nők egyaránt meghívást kaptak arra, hogy – keresztségük alapján – egy asztalhoz üljenek, és ne csak a témák megvitatásán, hanem a püspöki szinódus közgyűlésének szavazásán is részt vegyenek. Együtt, hivatásaink, karizmáink és intézményes szolgálataink egymást kiegészítő valóságában, nyitott szívvel hallgattuk Isten szavát és mások tapasztalatait.

A Lélekben való beszélgetés módszerét alkalmazva alázatosan megosztottuk egymással az összes földrészen megtalálható közösségeink gazdagságát és szegénységét, és igyekeztünk felismerni, mit akar mondani a Szentlélek ma az Egyháznak. Így megtapasztaltuk a latin hagyomány és a keresztény Kelet hagyományai közötti kölcsönös eszmecsere előmozdításának fontosságát is. Más egyházak és egyházi közösségek testvéri küldötteinek részvétele erősen gazdagította megbeszéléseinket.

Közgyűlésünkre egy válságban lévő világban került sor, melynek sebei és botrányos egyenlőtlenségei fájdalmasan voltak jelen szívünkben, és különös súlyt kölcsönöztek munkánknak, annál is inkább, mivel néhányan közülünk olyan országokból érkeztek, ahol háború dúl. Imádkoztunk a gyilkos erőszak áldozataiért, de azokról sem feledkeztünk meg, akiket a nyomor és a korrupció a migráció veszélyes útjaira sodort. (...)

A Szentatya kérésére jelentős teret adtunk a csendnek, hogy ösztönözzük az egymásra való tiszteletteljes odafigyelést és a Lélekben való közösség iránti vágyat. A nyitó ökumenikus imavirrasztás során megtapasztaltuk, mennyire növekszik az egység utáni szomjúság a megfeszített Krisztus csendes szemlélésében. A kereszt ugyanis az egyetlen tanítószéke annak, aki életét adta a világ üdvösségéért, tanítványait pedig az Atyára bízta, hogy „mindnyájan egyek legyenek” (Jn 17,21). (...)

Napról napra éreztük a lelkipásztori és missziós változtatásra való sürgető felhívást. Az Egyház hivatása ugyanis az, hogy az evangéliumot ne önmagára összpontosítva hirdesse, hanem annak a végtelen szeretetnek a szolgálatába állva, amellyel Isten szereti a világot (vö. Jn 3,16). (...)

Hogyan tovább? Reméljük, hogy a 2024 októberében tartandó második ülésszakig hátralévő hónapokban mindenkinek lehetősége lesz arra, hogy konkrétan részt vegyen a „szinódus” szó által jelzett misszionáriusi közösségvállalás dinamizmusában. Ez nem ideológia, hanem az apostoli hagyományban gyökerező tapasztalat. (...) A kihívások sokrétűek, a kérdések számosak: az első ülésszak összefoglaló jelentése tisztázza az elért egyetértési pontokat, megfogalmazza a nyitott kérdéseket, és kijelöli, miként kell folytatni a munkát.

Ahhoz, hogy az Egyház előrehaladjon a megkülönböztetésben, mindenképpen meg kell hallgatnia mindenkit, kezdve a legszegényebbekkel. (...) Az Egyháznak meg kell hallgatnia a világi hívőket is, nőket és férfiakat egyaránt, akik keresztségüknél fogva mindannyian életszentségre kaptak meghívást: oda kell figyelnie a katekéták tanúságtételére, akik sok helyütt elsőként hirdetik az evangéliumot; a gyermekek egyszerűségére és elevenségére, a fiatalok lelkesedésére, kérdéseire és megrovó szavára; az idősek álmaira, bölcsességére és emlékezésére. Az Egyháznak meg kell hallgatnia a családokat, nevelési gondjaikat, a mai világban nyújtott keresztény tanúságtételüket. Meg kell hallania azok hangját, akik szeretnének részt venni világi szolgálatokban vagy részvételen alapuló tanácskozó és döntéshozó testületekben. (...)

„A világ, melyben élünk, és amelyet ellentmondásaiban is szeretnünk és szolgálnunk kell, az együttműködés erősítését követeli meg az Egyháztól küldetésének minden területén. Isten éppen a szinodalitás útját várja a harmadik évezred Egyházától” (Ferenc pápa, 2015. október 17.). Ne féljünk válaszolni erre a hívásra!

Szűz Mária, aki első az úton, kísér bennünket zarándokutunkon. Örömünkben és bánatunkban ő Fiát mutatja nekünk, és bizalomra buzdít bennünket. Ő, Jézus, a mi egyetlen reményünk!”

Az ukrán római katolikus egyház részéről a kijev-zsitomiri egyházmegye segédpüspöke, Olekszander Jazlovetckij, és a kamjanec-pogyilszkiji egyházmegye segédpüspöke, Radoslav Zmitrovics OMI voltak jelen.

Milyen hasznos tapasztalatot szerzett az üléseken? – kérdezték Zmitrovics püspöktől egy interjúban.

„Jelenleg még nem tudom megmondani, hogy mennyi hasznom származik abból, hogy itt vagyok a szinóduson, – mondta a segédpüspök – de kétségkívül egy rendkívül gazdagító tapasztalat. Egy egész hónapon át a világ összes tájáról érkezett emberek tartózkodnak egy helyen, mégpedig olyan személyek, akik fontos szerepet játszanak az egyetemes egyház életében. Egyre jobban megértem, hogy milyen nagy jelentősége van a hívek jelenlétének az egyházban. Sokat tanulok. Barátságból és szolidaritásból sok emberrel léptem kapcsolatba. A légkör jó, ami valószínűleg az egész világ hívei imájának a gyümölcse.”

Arra a kérdésre, hogy milyen kihívásai vannak a III. évezrendek, Zmitrovics püspök így válaszolt: „A 20. században ott volt a kommunizmus, mint kihívás. Most pedig a gender. A marxista ideológia nagyon mélyen beleívódott a mai kultúrába. Benedek pápa mondta, hogy a jelenlegi kultúra az első olyan kultúra, amelynek nincs semmi köze a valláshoz, Istenhez. Eddig minden kultúra a transzcendenciában gyökerezett. A mi kihívásunk az, hogy ebben a helyzetben tanuljunk meg evangelizálni. Nagyon fontos erről beszélgetnünk.”

Kocsis Fülöp érsek, aki a keleti katolikus egyházak részéről a Magyar Görögkatolikus Egyházat képviselte, egy interjúban arra a kérdésre „Hogyan zárult a szinódus? Mi a konklúzió?”, a következőket mondta: „Nagyon sokan dolgoztak az összegzésen. Az így elkészült záródokumentum-tervezetet az utolsó hét elején mindannyian megkaptuk, és a legelső héten összeült csoportjainkba összeülve soronként rágtuk át az egészet. Ha jól emlékszem, a mi csoportunkból 25–30 kisebb-nagyobb módosítást javasoltunk. El lehet képzelni, hogy akkor mennyi lehetett az összes. Be is mondták: több mint 1200 módosító javaslat érkezett. Mindezeket a központi munkacsoport ismét földolgozta, és ennek alapján született meg a záródokumentum utolsó előtti változata. Ennek a verziónak minden egyes pontjáról szavaztunk a zárónapon. Így született meg a végső dokumentum.

Az egyes püspöki karok feladata lesz, hogy mit kezd evvel a dokumentummal, ennek fényében milyen feladatokat állítanak maguk elé a következő egy évben. Az egy év tapasztalatát fogja a szinódus jövő októberben megvitatni és a pápa elé tárni, mint javaslatot. A Szentatya ezeket áttanulmányozza, és ezek alapján fogja meghozni döntéseit, melyeket egy pápai dokumentum formájában közöl majd a világegyházzal.”

Mohos Gábor segédpüspök, aki a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia képviselőjeként vett részt az üléseken, egy nyilvános kerekasztal-beszélgetés alkalmával hangsúlyozta: „a szinódus valóban a világ változásaira kíván reagálni, de folyamatról van szó. A vatikáni tanácskozáson a mai sokszínű egyház képviseltette magát – mondta –, megjegyezve, hogy Afrikában az egyház mennyire élettel teli, miközben Európában éppen ez hiányzik, az egyház a fáradtság jeleit mutatja. Megjegyezte, hogy a globális egyházban a hívők száma nem csökkent. Úgy vélte, az egyház szellemi harc korát éli bizonyos ideológiák támadásának tüzében, amelynek kőkeményen ellen kell állnunk, ha meg akarjuk tartani a keresztény egyházat.”

„A szinódus felért egy lelkigyakorlattal társított továbbképzővel. Talán csak most kezdem igazán, teljes mélységében megérteni, hogy mit jelent a szinodális folyamat – és úgy tapasztalom, hogy ezzel nem vagyok egyedül a jelenlevők közül. (...) Az alap Jézus, az általa hirdetett örömhír. Ehhez kell mérni mindent, ehhez kell folyamatosan alakulnunk, nem pedig saját igényeink, elvárásaink és tetszésünk szerint csavarni az ő tanítását. Élő közösségé, élő Egyházzá kell válnunk. Egyetlen testet kell alkotnunk, amelynek minden tagja teljesíti a saját feladatát: a kar ne szív, hanem jó kar akarjon lenni. Küldetésünk tanúságot tenni Jézusról, elmondani, hogy ő a legnagyobb kincsünk, ő a mi örömünk, aki nélkül semmit sem tehetünk.” – hangsúlyozta Dr. Kovács Gergely gyulafehérvári érsek.

Összeállította Molnár M. Katalin
Forrás: Magyar Kurír, Vatican News

„Noha a frontvonal keleten húzódik, az egész ország háborúban él”

Interjú Lucsok Miklós püspökkel

A Munkácsi egyházmegye megyéspüspöke, Lucsok Péter Miklós OP szeptember elején Rómában járt, ahol az újonnan felszentelt püspökök számára szervezett képzésen vett részt. Ott tartózkodása során egy interjúban az egyházmegye kihívásairól mesél, melyek a háború kirobbanása óta jelen vannak a mindennapokban.

A domonkos rendi szerzetest 2019 végén nevezték ki a Munkácsi Egyházmegye segédpüspökévé. 2020-ban és 2021-ben a pandémia miatt nem szerveztek képzést a püspökök számára Rómában, 2022-ben pedig nem kapott meghívást erre az eseményre. „Akkoriban nem is akartam volna utazni – árulja el Miklós püspök – mert a háborúban azt éreztem, hogy főpásztorként jelen kell lennem az egyházmegyében, és imával, szóval, szolgálattal támaszt kell nyújtanom a híveknek. Az ima, az Eucharisztia, a szentségek nagyon nagy erőt jelentenek a nehéz időben.”

A meghívót idén tavasszal kapta meg. Ekkor úgy érezte, hogy készen áll az utazásra. Különleges engedély megszerzésére volt szüksége, hogy kimehessen az országból, mely a találkozó előtti napokban érkezett meg. A háború ideje alatt nagyon ritkán járt külföldön. Bevallotta, hogy az egyhetes távollét után már alig várta, hogy visszatérhessen hazájába. Úgy érzi, ott van a helye.

„Egy héten keresztül 120 püspökkel voltunk együtt. A bennünket oktató bíborosok bemutatták, hogyan működnek a különböző kongregációk, illetve olyan témákról beszéltek, melyek jelenleg leginkább foglalkoztatják az egyházat. Mélyen éreztem és átéltem, hogy az Isten szólt hozzám, mint fiatal püspökhöz, és folyamatosan formál engem. Ezt a formálást akkor is éreztem, amikor olyan személyekkel találkoztam, akik még nagyobb felelősséget hordanak a vállukon” – jegyezte meg Miklós püspök.

„Mély és nehéz tapasztalat volt számomra, hogy mint Ukrajnából érkezett püspöktől, sok mindent kérdeztek. Érdeklődtek, hogy miként éljük meg ezeket az eseményeket. Hogyan élem át én, és hogyan éli meg az ország a háborút. Tehát rengeteg kérdés volt, és mindegyikre választ kellett adnom” – meséli Miklós atya. Elmondta azt is, érzelmileg nehezen éli meg, hogy idén csak egyedül képviseli Ukrajnát ezen a találkozón, mivel az újonnan megválasztott görögkatolikus püspökök éppen a Rómában tartott zsinaton vettek részt azokban a napokban.

Természetesen mindenki, akivel beszélgetett, imát és támogatást ígért számára, kifejezte együttérzését, mesélt a menekültek befogadásáról és a különböző kezdeményezésekről, amelyek egyházmegyéjükben bevezetésre kerültek az ukránokkal kapcsolatban. „Azzal a felelősséggel érkeztem ide, hogy meg kell erősítenem a hidakat, hogy el kell fogadnom a támogatást, melyre mostanában nagy szükségünk van, és még sok éven át szükségünk lesz. Adja az Isten, hogy a háború mielőbb befejeződjön, de miután véget ér, hosszú ideig eltart majd a gyógyulás és az újjászületés. Külső támogatás nélkül nagyon nehéz helyzetben leszünk.” (...)

A 2019 decemberében felszentelt Miklós püspök 2022 januárjában lett a Munkácsi egyházmegye apostoli kormányzója, tehát közvetlenül a háború kitörése előtt. Elárulta, hogy úgy érzi, mintha a háború már húsz éve zajlana. Az élet megváltozott. Most már két időszakot tartunk számon: háború kitörése előtti és háború kitörése utáni időszakot.

„Az első napokban úgy tűnt, mintha minden nap egy év lett volna. Az első egy hónapban alig aludtunk. Rengeteg menekült haladt át Kárpátalján keresztül. Sokan mentek tovább külföldre, de sokan itt maradtak” – emlékezik vissza a püspök. Elmondta, hogy minden pap, minden katolikus intézmény be volt vonva a menekültek fogadásába. Minden második család befogadott valakit. Hatalmas tapasztalat volt ez mindenkinek.

„Ezután elkezdődött a második szakasz. Több mint egy hónap telt el a háború kitörése óta és tudatosult bennem, hogy ez hosszantartó megpróbáltatás lesz. Meg kellett nyugodnom, mert éreztem, ha így folytatom, akkor kiégek. Vissza kellett állítanom valamilyen mértékben a napirendemet, az imát” – osztotta meg emlékeit Miklós püspök. Hoz-

zátette, hogy amikor az ember túlélési helyzetbe kerül, akkor felborul a napirendje. A stressz miatt abbahagyta a sportot, pedig addig rendszeresen futott.

2022 nyarán elkezdődött a harmadik szakasz, amikor az emberek egy része hazajött, stabilizálódott a frontvonal. Elkezdték visszaállítani a normális életet, már amennyire háborús időben normálissá lehet azt tenni.

A frontvonal Kelet-Ukrajnában, többek közt a Harkivi-Zaporizzsai és az Odesszai-Szimferopoli egyházmegyékben húzódik, de a fronton az ország minden pontjáról érkező katonák halnak hősi halált és a támadók rakétái az egész ország felett repkednek. Az egyház feladata, hogy segítse azokat a családokat, akiket veszteség ért. A munkácsi püspök hangsúlyozza, hogy a háború az egész országot érinti. „Éretlenségre vall, ha méricskéljük, kinek nagyobb a szenvedése, hiszen nem lehet megmérni a fájdalom szintjét" – emelte ki, mesélve a plébániák látogatásakor szerzett tapasztalatairól. „Mindenki mondja, hogy mennyire nagy a fájdalma, félelme, hogyan tette tönkre családjukat a háború, hiszen a férfiak vagy a háborúban harcolnak, vagy külföldre menekültek. Nők, gyerekek is sokan elhagyták az országot, Kárpátaljáról is. Mindez sok fájdalmat, bizonytalanságot hozott az életükbe" – meséli a püspök. Elmondta, hogy az egyház fontos feladata ebben a helyzetben, hogy lelki támaszt nyújtson az embereknek és gondoskodjon mentális egyészségükről.

Az egyház másik fontos feladatának nevezte azt, hogy megfelelő tanítást adjon az embereknek. „Az emberek nagyon figyelmesek, és nagyon szomjazzák azt, hogy valaki irányt mutasson nekik, hogy valaki mondja meg, hogyan birkózzanak meg a bajjal, a gyűlölettel, a halállal. Nagy belső átéléseik vannak, és ha nem kapnak megfelelő választ, akkor elsüllyednek."

Miklós püspök elmondta, hogy az egyházmegyében létrehozták a Veritas projektet, ahol napi szinten osztanak meg szentbeszédeket, tanításokat. Ezek mind tudatosan azt a célt szolgálják, hogy megerősítsék az embereket, hogy értsék meg, mi történik körülöttük, hogyan közelítsék meg a történteket lelki szempontból, és Jézus Krisztus tanítása szempontjából.

„Nem kevésbé fontos a szociális szolgálat, így a karitász megállás nélkül dolgozik. (...) Tartjuk a kapcsolatot, találkozunk egymással, beszámolnak nekem, döntéseket hozunk, aztán ők dolgoznak és fejlődnek. Az egyházmegyénkben, mint az egész ország területén, egyre több program van, amely a lelki egészség megőrzésére irányul. A fizikai sebek mellett nagyon sok embernek vannak lelki traumái. Mi elsősorban az emberek lelkével foglalkozunk. Támogatjuk a pszichológusokat, akik képzéseken vesznek részt, hiszen ők nagy segítséget nyújtanak az áttelepülteknek, a nőknek, akiknek a férje harcol vagy elhunyt a háború következtében. Segítséget nyújtunk a veteránoknak, akik kórházi kezelésben részesülnek. Vannak papjaink, akik ezeket a betegeket rendszeresen látogatják. Viszont olyan sok a munka, hogy amit mi teszünk, az csak csepp a tengerben" – vallja be a püspök. Hozzátette, hogy sok szenvedő ember nem mer segítséget kérni. És talán a háború után még több szenvedő emberrel találkozunk majd.

„A háború népvándorlást okozott. A plébániánk tagjai közül is többen kimenekültek az országból. Közben az ide települtek között vannak római katolikusok is. Többen vannak, akik nem tartoznak egyik felekezethez sem, de keresésben vannak. Joggal merül fel a kérdés: hogyan hatott mindez a plébániánkra?"

Válaszolva erre a kérdésre Miklós püspök elmondta, hogy a háború kirobbanása óta rendszeresen találkozott az egyházmegye papjaival, arra kérve őket, hogy maradjanak a helyükön. Útmutatást adott nekik az imával, szentmisével, virrasztással, böjttel kapcsolatban. Mivel voltak olyan plébániai segítők, munkatársak is, akik külföldre kerültek, ezért újra kellett szervezni a plébánia életét. Kárpátaljára sok menekült érkezett, ezért a plébániák is menekültszállókká váltak. „Így zajlott ez az első hónapokban, 2022 nyaráig. Nyáron valamennyire stabilizálódott a helyzet. „A menekültek, akik más egyházmegyéből érkeztek, szívesen jönnek hozzánk. Vannak nem vallásosak, akik szintén betérnek. Lassan kialakul egy párbeszéd köztük és a papjaink között. Előfordul, hogy keresztelést, esküvőt kérnek, vagy éppen barátságot szeretnének kötni, hogy jobban megismerjék Jézust" – mondta Miklós püspök. Hozzátette, hogy az egyházmegyében negyven lelkipásztor van: 34 pap, négy állandó diakónus és két püspök. Ezen kívül van három szeminarista is, akik készülnek a papi hivatásra.

Megjelent a Vatican News ukrán nyelvű oldalán
Fordította: Fehér Rita

Rózsafüzér-társulatok tagjainak találkozója Beregszászban

2023. október 7-én, Rózsafüzér Királynéja ünnepén találkozót szerveztek a Munkácsi egyházmegyében a rózsafüzér-társulatok tagjai számára, amelyre minden rózsafüzér-imádkozót vagy az imamód iránt érdeklődőt szeretettel vártak. A találkozónak a beregszászi római katolikus templom adott otthont.

A program reggel az örvendetes rózsafüzér elimádkozásával kezdődött, amit Lucsok Péter Miklós OP püspök tartalmas előadása követett. Beszédében saját életéből is hozott példákat. Elmondta, hogy harminc éve mindennap elmondja lehetőleg mind a négy rózsafüzért. Például vezetés, futás közben is talál alkalmat az imára, ami nagyon sokszor segít neki abban, hogy Isten jelenlétében maradjon egy-egy feszültebb helyzetben is, és ezzel kizárja a lelket romboló haragot és dühöt.

„Legyünk kegyelemmel teljesek, mint Mária. A kegyelmet fogadjuk be: áldjuk ezt a világot, és ne átkozzuk! Amikor az ember rosszat mond, akkor a gonosz léleknek ad teret. Ezért is fontos, hogy összejöjjünk és imádkozzunk, mert az ima által megtisztulunk” – hangsúlyozta a püspök.

Az előadás után a dicsőséges rózsafüzér elimádkozásával folytatódott a program. Délben ünnepi szentmisét tartottak, mely egy váratlan bejelentéssel kezdődött. Gerzánics Szergej püspöki titkár felolvasta a Szentatya levelét, melyben az

állt, hogy Lucsok Péter Miklós apostoli kormányzót kinevezi a Munkácsi Római Katolikus Egyházmegye megyéspüspökévé. A Szűzanya külön ajándéka, hogy éppen ezen a találkozón jelentették be az örömhírt, és a rózsafűzér-társulatok tagjai értesülhettek legelőször arról, hogy az egyházmegyének újra van megyéspüspöke. Az ünnepből dupla ünnep lett! A hívek tapssal fogadták a főpásztor kinevezését.

A szentmise után a Beregszászi Szent Anna Karitász jóvoltából finom ebéd várt a résztvevőkre. Kis pihenőt követően a délután keresztúttal és az irgalmasság rózsafüzérének elimádkozásával ért véget. A résztvevők meghatottan búcsúztak egymástól. A Szűzanya valóban jelen volt végig, anyai szeretetével és gondoskodásával terelte a híveket Szent Fiához. Érezhető volt a kegyelem.

Mindenki átélhette, hogy egy fegyvert kapott a kezébe: a rózsafüzért, amivel minden rosszat, gyűlöletet, békétlenséget legyőzhet. Meghittség, remény, béke, ajándék, csoda, hála jellemezte ezt a néhány együtt töltött órát. Jó, hogy a rózsafüzért zsebre lehet vágni, és otthon is folytatni lehet a találkozón megszületett jót.

Fehér Rita

„Legyünk az Irgalmas Isten követei!”

Tours-i Szent Márton, a székesegyház és az egyházmegye védőszentjének ünnepe

Dr. Ternyák Csaba egri érsek Munkácson mutatott be szentmisét november 11-én, Tours-i Szent Márton, a székesegyház és az egyházmegye védőszentjének ünnepén. A háború kitörése óta az érsek először látogatott Kárpátaljára, így személyesen megtapasztalhatta, hogyan éli mindennapjait a Munkácsi Római Katolikus Egyházmegye híveinek itthon maradt közössége.

A szentmisére a megye minden pontjáról érkeztek zarándokok: ukránok, magyarok, szlovákok, németek egyaránt. Molnár János püspöki helynök köszöntötte az érseket, Lucsok Péter Miklós OP püspököt, Majnek Antal OFM nyugalmazott püspököt, az egyházmegye papjait, szerzeteseit, szerzetesnővéreit és minden egybegyűltet. A szentmisét több nyelven hallhatták a jelenlévők: magyarul, ukránul és egyes részeket szlovákul, az állandó részeket latinul imádkozták. Ez is jele volt annak, hogy a különböző nemzetek mindig kiegészítették és gazdagították egymást.

Dr. Ternyák Csaba szentbeszéde elején elmondta, hogy néhány nappal ezelőtt Lucsok Péter Miklós OP püspök felhívására testvéri együttérzéssel csatlakoztak a kezdeményezéshez és mutattak be szentmisét a háborúban elhunyt honvédekért, továbbá imádkoztak a gyászoló családokért. Háláját fejezte ki a meghívásáért és elmondta, hogy örömmel látogatja a kárpátaljai híveket és erősít meg őket a hitben.

„A világban nagyon sok ember várja az irgalmas szamaritánust, aki lehajol hozzájuk – mondta többek között az érsek a szentbeszédben. – Tudom, hogy Szent Márton élete milyen mélyen áthatja a kárpátaljaiak életét és sokan vannak, akik odaadják a „palástjuk” felét másoknak. Vállaljuk bátran az irgalmas szamaritánus küldetését életünkben, környezetünkben, családunkban, baráti körünkben, egyházközségünkben, munkahelyünkön. Legyünk az Irgalmas Isten követei!” Végül gratulált Lucsok Péter Miklósnak a kinevezése alkalmából, aki immár egy hónapja a Munkácsi Római Katolikus Egyházmegye megyéspüspöke.

Mint minden évben, a búcsúi szentmise végén átadták a Szent Márton Palástja-díjakat, amelyekkel az egyházmegye köszönetet mond a kitüntetettek munkájáért, fáradhatatlan szolgálatáért, hűségéért.

Idén a Szent Márton Palástja Pro Caritate díját Fehér Ferenc, az Egyházmegyei Szent Márton Karitász igazgatója kapta, aki közel húsz éve irányítja a karitatív szervezetet. A Pro Fide díjat Lipcsei Szilvia, huszti hitoktató vehette át, aki évtizedek óta a helyi egyházközség lelkes és tevékeny tagja. Pro Ecclesia díjban két fő részesült: Krajnikné Hegyi Irén, a beregszászi római katolikus egyházközség kántora, kórusvezetője, valamint Resetár Tetjána, a „Szvitlo” ukrán nyelvű egyházmegyei újság főszerkesztője.

„A mai ünnep által csodálatos ajándékot kaptunk az Úrtól. A legnagyobb ajándék az Ő jelenlétének megélése, megtapasztalása. Köszönöm mindnyájatoknak a jelenlétet: zarándokoknak, hogy eljöttek, a munkácsiaknak pedig a felkészülést. Megköszönöm az érsek atyának, hogy elfogadta meghívásomat. Elkezdtük a felkészülésünket az egyházmegyénk 25. évfordulójára és az érsek atya meghívása is ennek a programnak része, hiszen valamikor az Egri Érsekséghez tartoztunk. Köszönjük, hogy ebben a nehéz időben, amit most a háborúban megtapasztalunk, meglátogatott bennünket, és nyitottsággal, vigasztalással fordult hozzánk, megerősítve minket. Köszönjük a sok segítséget, melyet az elmúlt időszakban az Egri Egyházmegyétől kaptunk” – mondta hálatelt szívvel Lucsok Péter Miklós OP megyéspüspök és egy Szent Márton-ikont ajándékozott az érseknek kérve imáit a jövőben is a Munkácsi egyházmegyéért.

Fehér Rita

„Ne féljetek a jövőtől! Bízzatok bennem!”

Püspöki látogatás a ferences misszió plébániáin

Magyarok Nagyasszonya liturgikus ünnepen, 2023. október 8-án, a nagyszőlősi Urunk Mennybemenetele plébániatemplomban a reggel 10 órakkor kezdődő szentmisét Lucsok P. Miklós OP újonnan kinevezett megyéspüspökünk mutatta be. A szentmise elején plébánosunk, Weinrauch Márió OFM köszöntötte a kánoni vizitációra érkező főpásztorunkat és az őt elkísérő Gerzánics Szergej irodaigazgató atyát.

A hét folyamán a Bereg-Ugocsai Esperesi Kerületen belül a ferences misszió plébániáit látogatta végig főpásztorunk, valamint a hozzájuk tartozó intézményeket, óvodákat, rehabilitációs központot, karitászokat, köztük a nem olyan régen alapított tiszaújlaki Szent Ferenc karitászt.

A nagyszőlősi látogatás után Bán Zsolt Jónás OFM és Hajas Ámosz OFM plébániai kormányzók plébániáira is elment Miklós püspök. A püspöki vizitáció során meglátogatott plébániákon találkozásra hívták a munkatársakat, hitoktatókat, a képviselő testületek tagjait, és a hívek számára is lehetőség nyílt arra, hogy magánbeszélgetés formában találkozzanak az új megyéspüspökkel.

Minden ilyen jellegű főpásztori látogatás fontos az egyházközség életében: lehetőséget ad a lelkipásztori munkatársaknak, hogy megerősödjenek hivatásukban, és hogy erőt merítsenek további szolgálatukhoz.

Jézus bátorító igéjét – amit oly sokszor mondott tanítványainak – kötötte mindannyiunk lelkére a főpásztor: „ Ne féljetek a jövőtől! Bízzatok bennem!”

Szviscsu Marina, Nagyszőlős

Máriapócsi zarándoklat

Az idén 19. alkalommal került megrendezésre a Máriapócsi Egyházmegyei Zarándoklat szeptember utolsó hétvégéjén. A zarándoklat nyitó szentmiséjét Majnek Antal nyugalmazott püspök celebrálta, a homíliát Hajas Ámosz OFM mondta, koncelebráltak Bán Zsolt Jónás OFM és Thurzó Péter atya. Az egész éjszakai virrasztást a békéért ajánlottuk fel. Az átvirrasztott, átimádkozott éjszakán mindenkinek lehetősége nyílt a szentgyónásra, lelkibeszélgetésre. A zarándoklat programjában szerepelt a teljes rózsafüzér, a keresztút, a szentségimádás és a dicsőítés, melyek segítettek minket, hogy a szívünket teljesen az Úr felé tudjuk fordítani. Nagyon szép elmélkedést hallhattunk Antal püspök és Orosz István atyáktól. A zarándoklat zárószentmiséjén Jónás atya bátorított bennünket elénk állítva a nap szentjének, Szent Jeromosnak az életpéldáját, hogy ne féljünk mindent odaadni Istennek. Hálatelt szívvel indultunk haza kérve égi édesanyánk oltalmát életünkre. Végül, de nem utolsó sorban köszönet és hála illeti a zarándoklat szervezőit, akik évről évre mindent elkövetnek, hogy az élet terhétől megfáradt zarándokok lelkileg felüdülve térhessenek haza otthonukba. DEO GRATIAS!

Szviscsu Marina, Nagyszőlős

A szabadítás és a belső gyógyulás imája: tanulmányi kurzus a megszentelt személyek számára

Átadni életünket Krisztus hatalmának, megbocsátani, ellentmondani a rossznak, meggyógyulni, áldásban részesülni és megkapni a Jézus Krisztusban megélt szabadságot. Ezek jellemezték azt a három napos képzést, amelyben, szeptember 18. és 20. között a Munkácsi egyházmegye papjai, szerzetesei és megszentelt életet élő személyei vettek részt.

A képzés Neil Lozano, az „Az Atya szíve” elnevezésű vallásközi evangelizációs szolgálat alapítója és vezetője által kidolgozott ötkulcsos modell szerinti megszabadító imáról szólt.

A tanfolyamot azzal a céllal szervezték, hogy ezt a szolgálatot a Munkácsi egyházmegyében is meg lehessen megvalósítani.

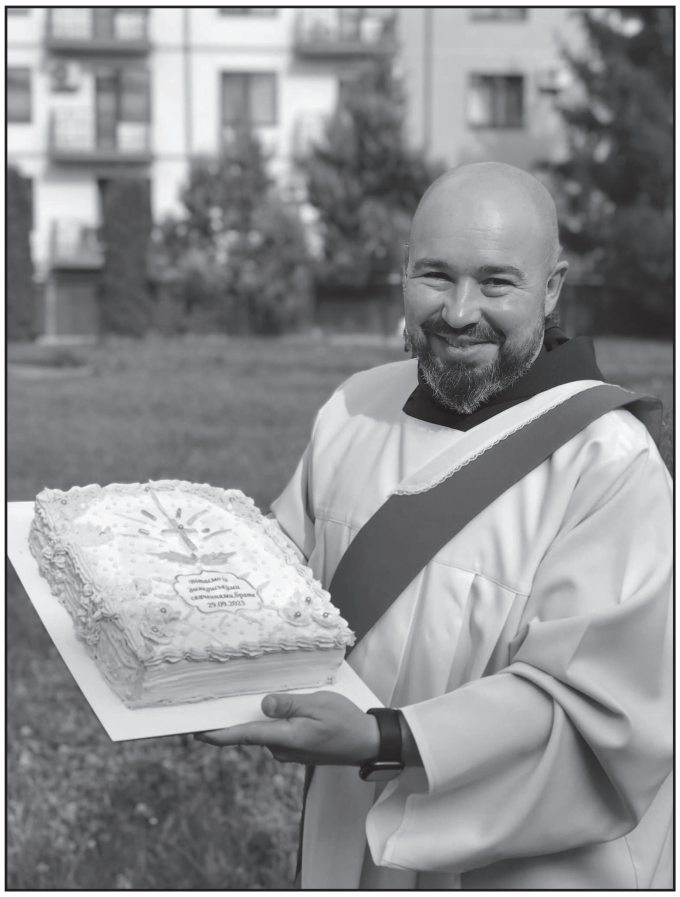
A képzést Lengyelországból, az Irgalmasság Házaiból érkezett csoport tartotta, akik munkáját egy lelkészekből és a fordítókból álló csoport segítette, akiket a Munkácsi egyházmegye püspöke, Lucsok Péter Miklós OP hívott meg. A képzésnek a Szent József Nővérek pósaházi kolostora adott otthont.

„Elsősorban testvérnek lenni”

Beszélgetés az újonnan diakónussá szentelt Richárd testvérrel

Sztopa Richárd ferences testvért Lucsok Miklós OP püspök 2023. szeptember 29-én Zsitomirban szentelte diakónussá. Ebből az alkalomból a Veritas-on Weiss Viktória készített vele interjút hivatása történetéről.

– Miért választotta a papi és a szerzetesi hivatást?

– Gyerekkorban még nem vágytam erre a hivatásra. Csak nagy ünnepek alkalmával mentem el templomba a nagyszüleimmel. 12 éves koromban a nagymamám kezdeményezésére elkezdtem készülni az elsőáldozásra. Akkoriban kerültem közelebb az egyházhoz. Elkezdtem minden vasárnap szentmisére járni. Egyszer megláttam az osztálytársamat, aki a mise alatt segédkezett a papnak az oltárnál. Megkérdeztem tőle, hogy mit csinál, és elmondta, hogy ministrál. Én is kedvet kaptam ehhez a szolgálathoz. Attól kezdve még szorosabbá vált a kapcsolatom a vallással, újra elkezdtem hittanra járni. De akkor még egyáltalán nem gondoltam a papságra.

Más vágyam volt, a katonai pálya vonzott, ezért a Katonai Főiskolán folytattam tanulmányaimat. Az első év befejeztével ellátogattam kedvenc zarándokhelyemre, Berdicsivbe. Ott azt éreztem, hogy közelebb kell kerülnöm Istenhez. Mivel a ferences rendet ismertem, ezért úgy gondoltam, hogy az ő rendjükhöz szeretnék csatlakozni. Viszont a szüleim azt kérték, hogy először fejezzem be az elkezdett tanulmányaimat. A főiskola után lett volna még egy gyakorlati évem az Ukrán Fegyveres Erőknél, ami újabb akadályt jelentett, ráadásul úgy éreztem, hogy a katonai pálya eltávolított Istentől. Ezért szüleim akarata ellenére a harmadik főiskolai évem után megszakítottam tanulmányaimat, beléptem a rendbe és elkezdtem a szemináriumot is. Lengyelországba mentem tanulni.

– Ha jól számolom, már elég sok idő eltelt a rendbe való belépése és a szemináriumi tanulmányai óta. Miért csak most került sor a diakónusszentelésre?

– Igen, 16 év telt el. Az örök fogadalmat már korábban letettem, de mivel nem írtam meg időben a szakdolgozatot, a tanulmányaim ideje kissé elhúzódott. Eddig szerzetesként szolgáltam különböző plébániákon, ami szintén nagyon fontos az egyházban. A Munkácsi egyházmegyéhez tartozó ungvári Szentháromság plébánián tevékenykedve ismét elgondolkodtam a papi hivatás fontosságán; papként még több lehetőségem van az emberek szolgálatára. Ennek a gondolatnak lett az eredménye az, hogy Lucsok Péter Miklós OP püspök 2023. szeptember 29-én Zsitomirban diakónussá szentelt.

– Katonából szerzetes, mondhatjuk úgy, hogy világi harcosból Isten harcosa lett. Mennyire éli meg, hogy Istenért harcol?

– Tulajdonképpen nem volt alkalmam megélni sem az egyiket, sem a másikat. Az egyháznál nem éltem meg különösebb

üldöztetést, a katonaság pedig még nagyon gyerekcipőben járt a '90-es években, nem volt kialakítva még a rendszer. Viszont már akkor szerepelt az alapszabályzatban az, hogy a vallásos katonák járhatnak misére. Ezt mindenki megértéssel fogadta, nem voltak ezzel kapcsolatban gondjaim. Inkább azt kérdezték többen, hogy milyen a katolikus vallás, miben különbözik az ortodox vallástól. Ma már azért másképp van minden, vannak tábori lelkészek. Ma nem tiltják, hanem biztatják a katonákat arra, hogy vegyenek részt a szentmisén.

– Ha valaki megkérdezi, hogy miért van szüksége a vallásra, mit válaszolna?

– Az üdvösségért, hogy az Isten közelében legyek. Nem szeretném csak úgy céltalanul leélni az életem.

– Mi a feladata a rendben?

– Mint minden ferences, én is megtartom az engedelmességre, a tisztaságra és a szegénységre vonatkozó fogadalmam. Ezen alapszik a mi szolgálatunk. Istent és a híveket szolgáljuk. Vannak testvérek, papok, akik tehetségesek valamiben, például jól prédikálnak. Nekem hosszabb ideig a sekrestyés szolgálat jutott, a szentmise előkészítése.

– Miben különböznek a ferencesek a többi szerzetestől?

– Amikor a ferences rend megalakult, akkor újdonságot, reformot hoztak az egyházba. Annak idején a szerzetesek, például a bencések jómódban éltek. Ők inkább tudományos dolgokkal foglalkoztak, könyvet másoltak, vagyonuk volt. Nagyon távol kerültek az egyszerű néptől. Ferenc pedig egy olyan rendet alapított, amelynek nem volt vagyona. Másrészről nemcsak a gazdagok számára volt elérhető a tagság, hanem bárki csatlakozhatott, aki elhivatottságot érzett.

– Mit jelent ferencesnek lenni a XXI. században?

– Elsősorban testvérnek lenni. Mert ki a testvér? Az a személy, akihez fordulhatsz, akinek elmered mondani a problémádat. A testvér az, aki meghallgat, aki tanácsot ad. Ha szükséges, akkor rámutat a hibákra, vagy megnyugtat. Közel van és elérhető, megosztja örömödet, szomorúságodat.

Fordította: Fehér Rita

„Isten jelen van a szépben”

Interjú Gyürki Adrienn keresztény költővel

Szárnyaid árnyékában címmel jelent meg az idén Gyürki Adrienn verseskötete, mely 43 vallásos költeményt tartalmaz ukrán nyelven. Adrienn a munkácsi plébánia tagja, a Család és Élet Egyesület egykori munkatársa, lelkiismeretes édesanya és feleség. Alkotói munkájáról, a versek születéséről, Istennel való kapcsolatáról mesélt az Új Hajtásnak.

– Már gyerekkorban is érdekelt a költészet?

– Gyerekkoromban mindössze egy verset írtam. Jól sikerült, de végül is nem folytattam az írást. Nagyon szeretek olvasni, többek közt verseket. Az írás annyira volt jelen az életemben, hogy munkám kapcsán néha írtam cikkeket, de az kicsit más műfaj. Aztán körülbelül 2018-tól elkezdtem lejegyzetelni a gondolataimat.

– Miért volt erre igényed?

– Fontos volt számomra, hogy leírjam az érzéseimet, aztán ezekből a sorokból megfogalmaztam egy-egy imát. Azt tapasztaltam az elmúlt években, hogy Isten nagyon jelen volt az életem különböző helyzeteiben. Idővel észrevettem, hogy az írásaim kezdenek hasonlítani egy vershez. Így kezdtem el tudatosan költeményekké alakítani őket. Minden versem mögött egy-egy élethelyzetem, gondom vagy örömöm húzódik meg.

– Mikor jutott eszedbe a könyvkiadás gondolata?

– Sosem terveztem a könyvkiadást. Valamikor télen eljött hozzánk vendégségbe Janig Péter atya. Hozott nekünk ajándékba egy könyvet Lélekfotográfiák címmel. Nagyon megtetszett nekem ez a kis könyv, a stílusa, a kis mérete. A férjem mondta, hogy akár nekem is lehetne egy ilyen kis könyvem. Azóta sokszor eszembe jutott ez a gondolat.

Antónia, egy redemptorista nővér ismerősöm nagyon sokat segített nekem életem különböző helyzeteiben. Mivel közel áll hozzám, ezért megosztottam vele műveimet. Fontos volt számomra a véleménye. És hát Istennek a véleménye is számított: ha Ő jó ötletnek találja a kiadást, akkor legyen. Ha csak egy embert viszek a verseimmel közelebb Istenhez, akkor már megérte, gondoltam. Antónia nővér elolvasta és biztatott, hogy adjam ki a könyvet.

– Miért választottad A Szárnyaid árnyékában címet?

– Több zsoltárban (36., 61., 63., 57.) is találkozunk azzal a kifejezéssel, hogy Isten szárnyai oltalmában vagyunk biztonságban. Nagyon szeretem a zsoltárokat, ezért választottam ezt a címet.

– A verseidet eddig még másnak nem mutattad meg?

– De igen. Néhány versem megjelent egy-két keresztény újságban, valamint a facebookon is közzé tettem. Természetesen a férjemnek is megmutattam. Ő az, aki először elolvashatja.

– A valláson belül melyik az téma, ami rendszeresen megjelenik műveidben?

– Leginkább melankolikus költeményeim vannak. Egy kicsit féltem is attól, hogy ne legyen túl szomorú hangulata a könyvemnek, mivel amúgy is olyan nyomasztó időszakot élünk a háború miatt. De aztán arra gondoltam, hogy talán pont emiatt jó, mert sok szomorú, kételkedő, nehéz helyzetben való ember saját érzelmeire ismerhet a könyvemben.

– Melyik kiadónál jelent meg a könyv?

– A könyv tartalmát elküldtük a Szvicsádo kiadónak. Rövid időn belül elolvasták és készen álltak az együttműködésre. Öt-hat hónapra rá már készen volt a könyvecske. A borítóját férjemmel együtt terveztük meg. Szerettem volna egy ízléses, szép borítót, mivel úgy gondolom, hogy az Isten jelen van a szépben. A borítón a rózsaszín és a lila színek dominálnak, de van benne egy kis szürke is, akárcsak az életben.

– Milyen visszajelzéseket kaptál?

– Nagyon tetszik az emberek visszajelzése, nem gondoltam volna, hogy ilyen sokan írnak majd nekem. A kinyomtatott könyvek felét már eladták. Én már annak is örültem volna, ha egyvalaki értékesnek találja.

– Hány példányban nyomtatták?

– Ötszáz. Egyelőre, új szerzőként nem mertem többre vállalkozni. De őszintén szólva, nem is érdekelt annyira a példányszám kérdése. Nem reklámoztam különösebben. Gondolom, a Jóisten akarata volt, hogy terjedjenek a verseim. Én az Ő kezébe helyeztem az alkotásaimat. Legyen úgy, ahogyan Ő akarja.

– Van kedvenc versed?

– Mindegyik kedvenc, de nagyon szeretem az első verset, melynek címe: Betlehemből az én szívemig. Ez egy Jézus szü-

letéséről szóló elmélkedés. Nagyon szeretem a Szent Családot, Szent József személyét. Minden nehézségemben és kilátástalan helyzetemben hozzá fordulok, kilencedet imádkozunk hozzá, és minden kilenced után valóban csodát tapasztalunk. Karácsony előtti napon sokat elmélkedtem a Szent Családról és akkor születtek ezek a sorok.

Emellett nagyon szeretem az őszt, úgy érzem, az Isten az ősz által érint meg engem. Ez a sok szín és árnyalat! A természetben látom a Teremtő kezének művét. Ilyenkor gyakrabban vágyom arra, hogy kimenjek a szabadba, hogy megfigyeljem a leveleket és minőségi időt töltsek el Istennel. Írtam egy verset az őszről is, az is nagy kedvencem.

– Leggyakrabban a szerelem ihleti meg az embert a versírásra. Az Isten iránti rajongást nagyon sokszor egy megtérés előzi meg. Nálad is így történt?

– Gyerekkoromban előfordult, hogy határozottan éreztem Isten jelenlétét, gondoskodását. Idővel ez az erős kapcsolat enyhült, de Ő nem hagyott el engem. Látom irányító kezének nyomát abban az időszakban is, amikor én nem annyira ragaszkodtam hozzá.

Néhány évvel ezelőtt volt egy nehezebb időszakom, amikor sokat imádkoztam és az Isten annyira közel került hozzám, hogy szinte szerelmet éreztem iránta. Korábban már többféleképpen megtapasztaltam őt életemben: mint Harcost, aki küzd értem, mint Édesapát, aki gondoskodik rólam. Most jelenleg barátságot érzek. Érzem, hogy van köztünk kapcsolat. Mindent megosztok vele: érzéseimet, gondolataimat, kételyeimet, örömeimet. Ő megtölt és ihlet engem. Különösen akkor van közel, ha nagy veszteségek érnek.

– Milyen veszteségben érzeted őt nagyon közel?

– Februárban váratlanul elhunyt édesapám. Nagyon fájt, egyáltalán nem számítottam erre. De tudtam és tapasztaltam, hogy Isten a veszteségek által is közelebb visz magához. Amikor valami nagy problémám van, melyből nem látok kiutat, mindig kinyitom a Szentírást. Egy zsoltárnál nyitottam ki, amely az emberi élet mulandóságáról szólt. Megértettem, hogy Isten mellettem áll és segít abban, hogy átéljem ezt a nagyon nehéz helyzetet. A temetés napján nagyon szerettem volna, hogy jó legyen az idő, hogy méltóképpen tudjunk búcsúzni tőle. Reggeltől esett az eső, de amikor eljött a temetés ideje, a felhők eltűntek és gyönyörűen kisütött a nap. Ezek azok a pillanatok, amikor értem és érzem, hogy az Úr nem hagy el.

Fehér Rita

Betlehemtől az én szívemig

„Hallom izgatott szívdobbanását annak a két személynek, akik épp most, csodálatos módon váltak szülőkké, akik próbálják felfogni, mi is történt velük valójában. Milyen erőteljesen működött Isten és vezette a Szent Családot útjukon! Előkészítette az utat Fia előtt – a világ Megváltója előtt – Betlehemtől egészen az én szívemig...”

Advent idején szeretek a születésedről elmélkedni. Elképzelem, hogy én is ott voltam... Megfigyelem József csodálkozó arcát (pontosan értette, Kit bíztak rá), Mária nagylelkű tekintetét, amely csak úgy ragyogott az Irántad érzett szeretettől. Tudatosítom, hogy az, amit most látok, örökre megváltoztatja az életem. Betlehemben valami egészen titokzatos dolog történik. Valami, ami jövendölésekben volt megírva. Érezhetővé válik a Mennyei Atya jelenléte. Nehéz megérteni: az Ige Testté lett. És közöttünk lakott. Ó, Jézusom, aranyos Kisded! Nem tudjuk levenni rólad a tekintetünket! Mennyi dalt kántálnak most Neked, de ott, a nyáj között csend honol. Hallom izgatott szívdobbanását annak a két személynek, akik épp most, csodálatos módon váltak szülőkké, akik próbálják felfogni, mi is történt velük valójában. Milyen erőteljesen működött Isten és vezette a Szent Családot útjukon! Előkészítette az utat Fia előtt – a világ Megváltója előtt – Betlehemtől egészen az én szívemig...

Milyen kisfiú lehettél? Hogyan növekedtél? Szeretlek megfigyelni, kicsiny lábad nyomán lépkedni utánad a város poros utcáin... Majd hirtelen felnőttél, olyan bátor lettél, és minden szavaddal lelki sebeit gyógyítod mindazoknak, akiknek a gyógyulása az idők kezdete előtt el lett rendelve.

Miért bonyolít túl mindent az ember? Téged, önmagát, az életet. Te olyan egyszerűen érkeztél a világba, az oly bonyolult emberi szívek közé. Könnyítesz a lelkeken és élni tanítasz minket. Minden történeted szorosan kapcsolódik hozzám. Az Evangélium minden eseményében felfedezem önmagamat, ez a mi közös történetünk. Miért gondolják az emberek, hogy Te olyan messze vagy? Te a Megváltóm vagy, én pedig a te Izraeled. Ez kétségkívül így van! Hallgatlak, Uram, szólj hát! Mert minden egyes szavad megvilágítja Feléd vezető lépteim előtt az utat. Veni, veni Emmanuel... Jöjj el, jöjj el, Emmánuel...

Gondolataimban mindig visszatérek a karácsonyhoz, a Te születésnapodhoz. Istenem, te olyan kicsi és védtelen testben érkeztél a mi világunkba; ennek az érkezésnek a nagysága mindannyiunk számára felfoghatatlan. Születéseddel megmutattad nekünk, milyen az Úr, a világmindenség Ura; szerény és egyszerű környezetben jön arra a világra, amelyet a mélyben az anyagiak és a hatalom foglalkoztatnak. Jézusom, te nem féltél attól, hogy kicsi és védtelen legyél... Az én Megváltóm kisded lett, akinek édesanyja ölelésére és nevelőapja védelmezésére volt szüksége. Olyan jó lenne jól felkészülni a karácsonyra, nem megfeledkezve erről az egyszerűségről és kedvességről, amelyet olyan nehéz észrevenni és megélni valódi készülődés nélkül. Szükségem van arra, hogy ilyen kicsinek láthassalak. Gyönyörködhessek benned a jászolban. Megtapasztaljam nagyságodat, kisdedként a karjaimban tartva és hatalmasságodat, a szívemben tartva Téged. A te érkezésed mindent megváltoztatott. Adj bölcsességet, hogy naponta sikerüljön eltolnom magamtól a sok lényegtelen és anyagias dolgot, hogy miattuk ne maradjak le a valódi csodáról, hogy tudatosítsam, mi történik most valójában, ebben a különleges időszakban – a várakozás idején. Mire várok? Kire várok? Zavar-e valami a Rád való várakozásban? Veni, veni Emmanuel! Jöjj el, jöjj el, Emmánuel!

Gyürki Adrienn

„Kellett valami plusz”

Interjú Megyesi László állandó diakónussal

Egy szép kerek dátumhoz érkezett Megyesi László, a Munkácsi Római Katolikus Egyházmegye állandó diakónusa, a Szent Márton Egyesület vezetője. Ötvenedik születésnapján életének első feléről, állomásairól, hivatásáról beszélgettünk. Azokról az évekről is mesélt, amikor még távol élt az Istentől.

– Kisfiúként is közel állt hozzád az oltár? Vagyis te közel voltál az oltárhoz?

– Az Ungvári járási Gálocsban nőttem fel egy nem igazán vallásos családban. A fontosabb imákra a bátyám keresztanyja tanított meg, aki velünk lakott. Ő maga ugyan református volt, de az Üdvözlégy Máriát is tőle tanultam. Később, olyan 11-12 éves koromban már az én keresztanyám volt az, aki inspirálta a szüleimet, hogy írassanak be elsőáldozásra. Az unokatestvéremmel elkezdtünk hittanra járni, amit akkoriban még nem vettünk komolyan. Egy nővérhez jártunk Homokra, akkor a szovjet időkben még titokban. Károlyi Lajos atyánál voltam elsőáldozó Homokon. Ezzel számomra be is fejeződött a vallásos élet. További éveim során az Isten nem volt jelen az életemben. Középiskolásként ateistának vallottam magamat. Éltem a fiatalok életét. Az Ungvári Nemzeti Egyetem fizika szakos hallgatójaként rocker voltam, hosszú hajjal, fekete bőr ruhában. Volt egy együttesünk Fekete Misszió névvel. Én voltam a basszus gitáros és a szövegíró.

– Egy rendkívül sokoldalú fiatal...

– Több száz verset írtam akkoriban. Néhány meg is jelent egy-egy újságban, valamint később az Új hajtásban is.

– Hogyan lett a rocker fiúból kispap?

– Egyetem után iskolában tanítottam. Olyan 23-24 éves koromban az egyik barátomnak a hatására kezdett érdekelni a papság. Sokat bandáztunk, beszélgettünk, nagyon jóban voltunk. Egyszer csak azt mondta nekem, hogy szemináriumba megy. Nagyon megdöbbentem és érdekelt, hogy miért döntött így. Nagy hatással volt rám, amit mondott, mert épp egy nehéz időszakomban voltam. Elméletileg minden rendben volt az életemben, de közben nem láttam az életem értelmét. Kerestem valamit – ma már tudom, hogy Valakit – de nem találtam. A barátommal elmentünk a gálocsi templomba és akkor éreztem, hogy valami megváltozott bennem. Egy idő múlva én is úgy éreztem, hogy közel áll hozzám a lelkipásztori szolgálat, ezért elmentem egy hivatástisztázó lelkigyakorlatra és jelentkeztem Antal püspök atyánál. Ő örömmel fogadta a jelentkezésemet, és Veszprémbe küldött tanulni. Később egy évet az egri szemináriumban, azán majdnem két évet a római Német-Magyar Kollégiumban lakva a Szent Gergely Egyetemen tanultam.

– Aztán megint jött egy fordulat.

– Rómában, ahol egyébként nagyon jól éreztem magam (nagyon szerettem azt a várost), éreztem, hogy valami nem stimmel. Egészségügyi problémáim jöttek elő, gondok voltak a szívemmel. Valószínűleg lelki alapja lehetett, mert orvosi okát ott nem találták, és akkor hazaköltöztem egy évre. A dobogókői Manrézában elvégeztem egy jezsuita lelkigyakorlatot, ahol meghoztam a döntésemet, hogy nem folytatom a szemináriumot. Hazajöttem Munkácsra.

– Otthon mi lett az a feladat, amit hivatásodnak éreztél?

– A püspökség és az egyházmegye területén tevékenykedtem. Besegítettem a karitásznál, dolgoztam az Új Hajtásnál. Végül a szervezési feladatok mellett döntöttem és akkor alakult meg a szervező iroda is, a későbbi Szent Márton Egyesület.

A Karitászban már civilként ismerkedtem meg Kival, akit később, 2005-ben feleségül vettem.

2006 körül Majnek Antal püspök atya megkérdezte, hogy vállalnám-e a püspöki titkár szerepét. Örömmel vállaltam és a szervező iroda vezetésével együtt végeztem ezt a fontos és bizalmi szolgálatot. Hozzám illő feladatnak éreztem mindkettőt.

– Milyen feladatai voltak, vannak a Szent Márton Egyesületnek?

– Lelkigyakorlatok, táborok, találkozók, képzések, zarándoklatok és egyéb egyházmegyei programok szervezése. Mi szerveztük az Egyházmegyei Teológiai képzést is, ami FTK-ként ismert. Azon kívül képviseltük az Egyházmegyét a Magyar Ifjúsági Konferenciában. De még a sok feladat mellet is éreztem, hogy valami hiányzik.

– Mi hiányzott?

– Kellett valami plusz, ami más, mint amivel foglalkoztam. Beteglátogatásra gondoltam, szegények szolgálatára. Ezt el is mondtam a püspök atyának, de ő többre gondolt, és akkor kezdtünk el beszélgetni az állandó diakónusi szolgálatról... Az Isten mindig bőkezűbb, mint a mi elképzelésünk...

Örömmel készültem a diakónusi szolgálatra. Végül 2014. szeptember 27-én szentelt fel a püspök atya a Munkácsi székesegyházban. Lett egy egyházközségem, egy cigánytáborom, a pósaházi, ahova 2016-ig jártam ki. Ebben az évben Ungvárra költöztünk. A feleségem ungvári, én gálocsi, tehát hazajöttünk.

– Hogyan alakult a szolgálatod, a hivatásod Ungváron?

– Mivel addig is cigánypasztorációval foglalkoztam, ezért itt is megkaptam a homoki és koncházi táborok cigány közösségeit. Hitoktattam, liturgiákat tartottam, kereszteltem, esketem, temettem. Koncházán már korábban táboroztattam gyerekeket, tehát nem volt számomra ismeretlen a hely, a hívek. Azóta is ott szolgálok. Menet közben rám bízták még a gálocsi cigányokat is. Azóta három táborba járok.

– Hogyan jutott időd az addigi munkák mellett még a diakónusa szolgálatra?

– A titkári munkát már átvállalta más, a Szent Márton Egyesületet pedig Ungvárról működtetjük. Talán egy ideig kevesebb programmal, mint addig, de erről a közben kitört COVID járvány, illetve a háború is tehet. Igaz az utóbbi egy évben ismét sok programot tudtunk szervezni.

Időközben megalakult a püspökségen a pasztorális tanács, amellyel együtt beszéljük meg a lelkigyakorlatokat, táborokat, kurzusokat. Egyébként szeretek Ungváron lenni. Vannak közösségeink, összejárunk imádkozni, sütögetni, kirándulni, gombázni. Ez egy megtartó erő és ennek köszönhetően jól érezzük magunkat itthon. A Jóistennek nagy kegyelme az, hogy ez így alakult. Ezek nélkül nehezebb lenne itt maradni.

– Az ifjúság pasztorációja is fontos szerepet játszik az életedben?

– Szeretek a fiatalokkal foglalkozni és úgy érzem, hogy ez a karizmám. Még 2001-ben a Munkácsi Szent István Líceum megalapításakor kezdtük el szervezni a líceumi gólyatáborokat, és már akkor a fiatalok kerültek a fókuszba. Látom azt, hogy mekkora plusz van a fiatalokban. Nagyon felemelő érzés számomra, amikor a lelkigyakorlaton egy-két napon belül látom a fiatalok szemében a változást. Egy nap után összerázódnak, megnyílnak, felfedezik a Jóistent.

– Most a háború idején milyenek a fiatalok, milyen helyzetben vannak?

– Sokan átmentek Magyarországra tanulni, emiatt kevesebben vannak. De pont a háború miatt, ami számukra is nagy teher, itt a lelkigyakorlaton érzik, hogy kapnak valamit Isten szeretetéből. Jó együtt lenni nekik az egyházi közegben, ahol Isten van a középpontban. Van egy stabil mag, akik járnak a rendezvényekre, de mindig vannak újak is. Most különösen fontosnak látom a velük való foglalkozást, az ő tanításukat, lelkigondozásukat.

– Cigányokkal is rég foglalkozol? Ebben is megtaláltad a hivatásod?

– A cigányok nyitottak. A felnőttekben is néha tapasztalok gyermeki rácsodálkozást. Sokan nem tudnak írni, olvasni, hitoktatásban sem részesültek, de nagyon tudnak szeretni és nagyon ragaszkodóak. Ők nem próbálnak mindent megmagyarázni a hittel kapcsolatban, ők egyszerűen hisznek.

– Sokáig keresésben voltál, mert még valami hiányzott. Most teljes-e már az életed? Hogy érzed?

– Hiszem, hogy igen. Most rendben van minden. Azt teszem, amire szükség van és amit szeretek. Nincsenek nagy terveim, igyekszem felfedezni, hogy a Jóistennek mi a terve velem. A sok feladat mellett továbbra is nagyon szívesen tartok Alpha-kurzusokat, mert látom, milyen nagy hatással van az emberekre. Valamint a líceum is nagyon fontos nekem, kezdetektől fogva ott vagyok, és szívesen járok oda a jövőben is.

Fehér Rita

Végtelen út

A hajnal lágy, színes szavára
ébredek. A besurranó fény
simogat nevetve magára.
A sarokból a szobanövény
csiklandozó árnya ront felém,
hömpölygve arcomra árad,
éjjel titokban egy égi lény
öltöztette őt bölcs talárba.

Érzem, többé már nem álmodok
víziókat, hamis képeket,
mint lopott arcot majd áthozom
magamba tőle az életet.
Rádöbbentem! Hisz ez a rend
túl minden gondon és átokon,
s a csilló-széppé vált esztelen
embert játszó gonosz árnyakon.

A hajnal lágy, színes szavára
ébredek. Talán ma indulok.
Kipillantok az alvó tájra
és végtelen utamra gondolok.
Még elleng egy perc míg mozdulok,
még fogva tart a táj varázsa,
s a rámsimuló napfényhurok
némán libegő suttogása.

Még elleng egy perc, még habozok,
szememre feszülve meleget
érzek. Szívemben lángnyelv lobog.
Az idő néma-kék. Remegek.
Tőletek féltem én, emberek?
s ti nagy költők, kiket csodálok?
Mint alvó fényt viszlek titeket
keresztül e fáradt világon.

Megyesi László egyik költeménye

„Sokkal többet kaptam, mint amennyit adni tudok”

Nobilis Kinga, aki múlt évben Szent Márton ünnepén a Szent Márton Palástja díj Pro Fide emlékérmében részesült, huszonöt éve lelkes önkéntesként érkezett Kárpátaljára. Azért jött, hogy egy évet töltsön a határon túli magyarok körében, őket segítve, nekik szentelve idejét és erejét. A Jóistennek más tervei voltak. Az egy évből negyed évszázad lett és reméljük, itt még nincs vége a történetnek...

– Huszonöt évvel ezelőtt hogyan jött az az ötlet, hogy Kárpátalján tölts egy évet?

– Előtte több alkalommal jártam itt látogatóban és ezek során született meg a gondolat, hogy kicsit hosszabb időre eljöjjek segíteni. Felajánlottam, hogy elmegyek olyan helyre, ahol szükség van önkéntesre, például a hitoktatásban, karitásznál. Egy évre terveztem ezt az önkéntes szolgálatot, de bennem volt, hogy ha a körülmények úgy adják, akkor esetleg 2-3 év is lehet belőle.

– Hogyan kezdődött a kárpátaljai szolgálatod?

– 1998 nyarának végén érkeztem. Majnek Antal püspök atyával való megbeszélés alapján Aknaszlatinára kerültem, innen kijártunk Nagybocskóra és Gyertyánligetre is. Elsősorban hitoktatással foglalkoztam és a magyar nyelvet gyakoroltam a gyerekekkel. Emellett a huszti magyar tannyelvű iskolában is tanítottam. Ez év novemberében jött a nagy árvíz, ami elég sok karitatív feladatot is hozott magával. Ahogy telt az idő és közeledett a nyár, azt éreztem, hogy ha most abbahagyom a tevékenységemet, akkor valami félbeszakad, hiszen még alig kezdtem el. Antal püspök atyával és Hidász Ferenc, huszti plébánossal is megosztottam ezt a gondolatomat, akik örömmel fogadták, hogy szívesen maradnék még egy évet.

Átköltöztem Husztra, ahol folytattam az iskolai tanítást és több részt vállaltam az itteni plébániai munkában. Amikor ismét eltelt egy év, akkor már csak halványabban merült fel bennem a kérdés, hogy hazamenjek-e? Egyre több ismeretségem és kapcsolatom lett, egyre inkább itthon éreztem magam. Időközben Antal püspök atya megkérdezte, hogy be tudnék-e segíteni a püspökségen is a német nyelvű pályázatokban, levelezésben, így heti egy alkalommal oda is eljártam.

– Mi vonzott leginkább, ami miatt nem szívesen mentél vissza Magyarországra?

– A 90-es évek végén, amikor jöttem, az itteni egyházban még nem volt túl sok hitoktató, elkelt a segítség. Másrészt nagyon megfogott az itteni emberek mentalitása, valahogy mások az emberek, a gyerekek. Talán a kisebbségi lét is adta, hogy erősebb az összetartás, az egymásrautaltság.

– Ezután melyek voltak a kárpátaljai itt tartózkodásodnak az állomásai?

– Huszt után újabb két évre Nevetlenfaluba kerültem, ahol már volt egy másik segítő Magyarországról. Ott is a környék további négy egyházközségében is szolgáltunk – Csepén, Feketeardón, Aklihegyen, Királyházán –, elsősorban hitoktattam, gyerekekkel foglalkoztam. Az említett plébániai szolgálatok összesen öt évet tettek ki. Ekkor ismét változtak a körülmények, ami miatt nekem is változtatnom kellett. Mivel besegítőként már dolgoztam Munkácson, a püspökségen fölmerült az a lehetőség, hogy itt vállaljam a pályázatos ügyek koordinálását, intézését. Ezt átvettem és 20 éve ebben dolgozom.

A munkám ettől kezdve alapvetően irodai, adminisztratív munka lett. De mindig úgy tekintek a feladataimra, amik mögött emberek állnak, akiknek segítek, akikért szolgálok. A papír, a számok önmagukban nem lelkesítenek, mindig az embert nézem mögötte. Amennyire az időm engedi, a munkácsi egyházközségi feladatokba is bekapcsolódtam, többek között a hitoktatásba.

– A szüleid könnyen elfogadták, hogy végül több ideig maradtál Ukrajnában?

– Azt hiszem, ez inkább akkor volt kérdés, amikor eljöttem. Előtte elég sokat voltam itt látogatóban és a szüleim már tudták, hogy nagyon szívesen járok Kárpátaljára. Eleinte talán jobban aggódtak értem, de amikor látták rajtam, hogy boldog vagyok, akkor elfogadták. Most a háború ellenére sem próbálnak rábeszélni, hogy térjek haza, de tudom, hogy minden nap imádkoznak értem, értünk.

– Mik azok az áldások, amelyeket itt kaptál a Jóistentől?

– Úgy érzem, hogy sokkal többet kaptam, mint amennyit adni tudok. Először is nagyon sok értékes emberi kapcsolatot, szeretetet kaptam.

Ami nagyon meg tudja melengeti a szívemet, az az, hogyha akár régebbi ismerősök is rákérdeznek: „Ja, te nem kárpátaljai vagy?" Maguk közé valónak éreznek, ez nekem mindig nagyon kedves.

– Mi volt az, ami emellett mégis nehézséget jelentett?

– Talán a legnehezebb a kiszámíthatatlanság. Ez az élet sok területére igaz, de a kilátástalannak tűnő helyzetekben is mindig ott van a Gondviselés, csak észre kell venni. Például a közlekedésben, amikor csak a stoppolás volt az egyetlen lehetőség, hogy valahova eljussak, sok érdekes találkozás, beszélgetés alakult ki, ami másként nem történt volna meg.

– Tagja vagy a Ferences Világi Rendnek és az Istennek Szentelt Szüzek Rendjének. Kárpátalján találtál rá ezekre a közösségekre?

– A Ferences Világi Renddel még Magyarországon, egyetemista koromban ismerkedtem meg. Assisi Szent Ferenc lelkisége nagyon közel került hozzám és hívást éreztem, hogy ebbe a közösségbe belépjek. Kárpátaljai éveim során is tartottam, illetve tartom a kapcsolatot a közösséggel. Az összejövetelekre igyekszem rendszeresen eljárni. 2002-ben tettem a rendben örökfogadalmat. Itt, Kárpátalján is vannak a lelkiség iránt érdeklődők, meg is kértek, hogy segítsem a közösségük indulását. Huszton és Técsőn indult el egy-egy kis közösség.

Az Istennek Szentelt Szüzek Rendjéről már itt hallottam, néhány évvel ezelőtt. Erről Miklós püspök atya beszélt többször, aki más egyházmegyékből már ismerte azt. Valójában már régen gondolkodtam azon, hogy milyen életformára hív a Jóisten és ebben a rendben felismertem azt, amit kerestem, ami felé a szívem régóta vonzott. Krisztusnak szentelt, Istennek átadott életállapot, de a világban élve. A rendben tett fogadalom ugyanakkor egy konkrét egyházmegyéhez, mint közösséghez kapcsol, és az abban végzett szolgálattal jár együtt.

– A több tevékenység közül melyiket érzed valódi hivatásodnak?

– Egyik sem többé vagy kevésbé valódi, mindegyik feladat fontos. De a fő hivatásom, ami Szent Ferenc lelkisége is: élni az evangéliumot, vagyis Jézus tanítását és példáját, a Szentlélek vezetését követni, szeretni és szolgálni azokat, akikhez Isten vezet. Ebben benne van a hitoktatás, a gyerekekkel való foglalkozás, de az irodai munkám is.

Az Istennek Szentelt Szüzek Rendjébe való fogadalomtétel előtti lelkigyakorlaton ugyancsak elhangzott, hogy legelsősorban a Szentléleknek kell engedelmeskednünk, Őtőle kell kérdezni mindennap, hogy mire hív és azt kell cselekedni. A továbbiakban is az a célom, hogy minél hűségesebben, a Szentlélekre hallgatva fölismerjem azt, hogy hova hív, és a szerint cselekedjek. Ehhez tartozik például, hogy most ősztől elkezdtem tanulni Mentálhigiénés lelkigondozó szakon, Budapesten. Kaptam rá biztatást, éreztem hozzá kedvet és felismertem, hogy a Jóisten valóban efelé vezet. Az országban zajló háború már most is nagyon sok lelki és pszichés problémát okoz, és ezek várhatóan sajnos csak növekedni fognak. Készen kell lennünk arra, hogy a nehézségekkel küzdő embereknek segíteni tudjunk.

– Tavaly te kaptad meg a Szent Márton Palástja díj Pro Fide emlékérmét.

– Igen, hálás vagyok érte, nagy megtiszteltetés ez számomra. Arra hív, hogy amit elkezdtem, azt Isten segítségével, erőm és tehetségem szerint tovább kamatoztassam Isten és az emberek szolgálatára.

Fehér Rita

Ifjúsági lelkigyakorlat Nagyszőlősön

A keresztények életében a lelkigyakorlatok különleges alkalmak a megújulásra, hitbéli erősödére, megnyugvásra, lelki békénk visszaszerzésére. 2023. október 21. és 23. között jó hangulatú, elmélyült ifjúsági lelkigyakorlatra került sor a nagyszőlősi lelkigyakorlatos házban, amelyet Hajas Ámosz OFM atya vezetett. 45 fiatal érezte szívében a meghívást erre az alkalomra. A lelkigyakorlat az imádság témáját mélyítette el: Isten imádása, mint az élet értelme; hogyan imádkozzunk. Mindeközben a fiatalok tapasztalatra tettek szert az imádság fontosságáról és módjairól.

A lelkigyakorlat közös imával és vacsorával kezdődött, majd játékos formában jobban megismerkedhettünk egymással. Ámosz atya előadást tartott az imádság fontosságáról és módjairól. Ezután életkor szerinti kisebb csoportokban esti sétatúra következett a nagyszőlősi Kankó vár romjaihoz, ahol esti fényben csodálhattuk meg a várost.

Szombat reggel imával indítottuk a napot. Az ezt követő előadásokon az atya megismertette a fiatalokkal az imádkozás módjait, többek között a dicsőítést, a nyelveken való éneklést és a közbenjáró imát. Az elméleti ismertetés mellett a gyakorlati módon történő alkalmazását is megéltük. A tanítások segítettek abban, hogy a fiatalokban elmélyüljön az imaélet, hatékonyabban, nagyobb örömmel tudjanak imádkozni. Dinamikusak voltak az előadások, amelyeket színdarabok, énekek, játékok gazdagítottak. Este szentségimádásra és közbenjáró imára került sor. Szívmelengető volt látni és érezni, ahogy egymásért imádkoztunk az Úrhoz. Vasárnap szentmisével és közös ebéddel zártuk a programot.

A háromnapos lelkigyakorlat kiváló alkalom volt arra, hogy a lelkünk kinyíljon. Mindannyian megtapasztalhattuk milyen óriási erő rejlik a zenés dicsőítésben, a szentségimádásban, a szentmisében, és azt is, hogy a bűnbánat mennyire fontos lelki fürdő.

Nehéz szavakba foglalni azt a sok kegyelmet, és leírni se lehet, amit kaptunk fiatalok és felnőttek egyaránt. Ezt meg kell élni! Azt hiszem, minden résztvevő a Szentlélek ajándékaival, örömmel gazdagodva tért haza a lelkigyakorlat után.

Mihalovicsné Tóth Krisztina
császlóci hitoktató

A Szűzanya, életünk tanítója

Virrasztás a békéért a Szent Márton-székesegyházban

Október 27-én, azon a napon, amikorra Ferenc pápa meghirdette a világméretű ima- és böjti napot, a munkácsi Szent Márton-székesegyházban is közös éjjeli virrasztást szerveztek a rózsafüzér jegyében. Az imát Duda Szvorád OP atya vezette, az áhitatot Ukrajna békéjéért ajánlották fel.

A virrasztásra sokan érkeztek rokonaikkal, barátaikkal együtt. A jelenlévők elimádkozták a négy rózsafüzért, majd szentmise, előadás és szentségimádás következett. A végén mindenki külön áldásban részesült. Az imavirrasztást a csodálatos zenei kíséret tette még felemelőbbé. Az online közvetítésnek köszönhetően azok is bekapcsolódhattak a közös imába, akik nem tudtak eljönni a székesegyházba. Az atya biztatására a jelenlévők felajánlották magukat, családjaikat és szeretteiket Mária Szeplőtelen Szívének.

A szentmise prédikációjában Szvorád atya többek között ezt mondta: „Mint ahogyan Szentatyánk a *Szűzanya rózsafüzére* című dokumentumában írja: Mária nem csak édesanyánk, hanem lelki életünk tanítója. Ő maga csodálatos példát mutat nekünk abban, hogyan kövessük Jézus Krisztust. Az egyházatyák azt mondják, hogy Máriában mindenki megláthatja magát... Az Isten kegyelmének esője azt a bűnöst is eléri, akinek megtéréséért imádkoznak."

Szvorád atya kihangsúlyozta a rózsafüzér erejét és a kitartó imát. „A Szűzanya mindig velünk van és közvetíti a kegyelmeket. Ő Jézus anyja, és egyben a mi anyánk, aki a mennyben van és odaviszi imáinkat, kéréseinket Fiához már akkor, amikor nekünk az még csak eszünkbe jutott. Ő a mi közbenjárónk Jézus előtt. Az Isten azt akarja, hogy a kegyelmeket Mária keze által kapjuk.

A rózsafüzér a mi erőnk! Egy eszköz, mely által kegyelmeket kérhetünk. Az ima által megtanuljuk, hogyan legyünk jók, hogyan legyen bennünk szeretet, öröm, ihlet, bölcsesség, felelősség, béke és nyugalom. A divat változik, a rózsafüzér mindig népszerű. Nyissuk ki a szívünket, hogy behatolhasson a Fény. Mária, Rózsafüzér Királynője, imádkozz érettünk!"

Dobranics Viktória írása és Fehér Rita fordítása alapján
Fotók: Veritas

Hírmorzsák

Lucsok Péter Miklós OP megyéspüspök a **Domonkos világi harmadrend** tagjai számára tartott lelkigyakorlatot **szeptember 20. és 22. között Szinyákon**. A résztvevők Ukrajna számos pontjáról érkeztek. A három ott töltött nap alatt az irgalmasságról elmélkedtek, beszélgettek, megosztották egymással tapasztalataikat, imádkoztak, s mindezen idő alatt növekedett közöttük a testvéri szeretet.

A **Hit és Fény** nyugati régiójának hálaadó lelkigyakorlatára került sor Viharoson, melyre ungvári, munkácsi, huszti, técsői és bustyaházi résztvevők érkeztek. A lelkigyakorlatot Fizer Jenő és Szulincsák Sándor atyák vezették. A **szeptember 20–22**-i három nap témája a hála és az öröm volt.

Szinyákon, a lelkigyakorlatos házban gyűltek össze a **házaspárok**, hogy egy hétvégére kiszakadjanak a mindennapi teendők forgatagából, és Isten jelenlétében elmerülve megerősödjenek az egymás közötti kapcsolatban. **Szeptember 8. és 10. között 24 házaspár, szeptember 22. és 24. között 23 házaspár** vett részt a lelkigyakorlaton, melyet Fizer Jenő munkácsi káplán, Sevcsuk Pavlo és Tokar Valentin ferences atyák, valamint Zsukovszkij Jevgenyij SDS atya vezettek. A házaspárok lelki táplálékkal gazdagon tértek haza, elhatározva, hogy „jó talaj" lesznek, ahová a „magvető", a mi Urunk eljön, elhinti Isten Igéjét, a házastársak pedig őszinte szívvel ápolják azt, és türelemmel várják, hogy kisarjadjon, kalászba szökjön, és jó termést hozzon.

2023. szeptember 28-án ünnepeltük a **munkácsi Szent Márton-székesegyház felszentelésének 10. évfordulóját**, vagyis azt az évfordulót, amikor megalakult az új egyházmegye Munkács központtal, és a Szent Márton-templomot székesegyházi rangra emelték.

A ferences közösségek október 3-án, Assisi Szent Ferenc ünnepének előestéjén világszerte összegyűlnek a ferences templomokban, hogy megemlékezzenek a rend alapítójának **tranzitusáról**, vagyis lelkének e világból az Atya dicsőségébe való átmeneteléről, boldog haláláról. Egyházmegyénkben Nagyszőlősön, Ungváron és Szerednyén gyűltek össze a hívők, hogy részt vegyenek a rend tagjaival együtt a legnagyobb ferences ünnepen.

2023. október 2. és 4. között rendezték meg Magyarországon, Esztergomban a Fokoláre közösség papjai számára a „Jézus közöttünk – igazságban és egységben élni" címet viselő találkozót. A testvéri együttléten Lengyelországból, Szlovákiából, Csehországból, Magyarországról, Szlovéniából, Horvátországból és Szerbiából érkeztek a mozgalomhoz tartozó papok, **Ukrajnát a Munkácsi Egyházmegye általános helynöke, Zsarkovszkij Péter atya és a Szent Márton-székesegyház plébánosa, Pogány István atya képviselte**. Jelen volt a rendezvény egyik kezdeményezője, a Fokoláre mozgalom alelnöke, Jesus Moran Rómából. A gazdag programban szó volt többek között a misszióról és a szinodalitásról is a közösségi lelkiség fényében. Elhangzott, emelte ki István atya, hogy „a szinodalitás útja, formája, módja a Szentháromságban gyökerezik. A Szentháromság kommunió, vagyis közösség. A szívünknek meg kell térnie a

közösségre.” Péter atya aláhúzta, hogy „a program lehetőséget adott arra, hogy megosszuk a többiekkel a hazánkban zajló háborús helyzetet. Sokan kifejezték szolidaritásukat és biztosítottak imájukról.”

Október 4-én, Nagybereznán ünnepelték a ferences nővérek Kárpátalján való megtelepedésük 30. évfordulóját. Az ünnepi szentmisét a nagybereznai Szentháromság plébániatemplomban Lucsok Péter Miklós OP megyéspüspök és Majnek Antal nyugalmazott püspök mutatták be. Az ünnepi szentmisén koncelebráltak: Vazsnyi Tamás CM helyi plébános, a szlovákiai Bilék Artúr redemptorista atya, lazarista szerzetesek, az egyházmegye papjai és görögkatolikus szerzetesek. A megemlékezésen részt vettek a Szlovákiából érkezett ferences nővérek, köztük Christiana Valiashkova rendfőnöknő, valamint a Munkácsról, Ungvárról, Perecsenyből és Turjaremetéből érkezett szerzetesnők. A szentmisén hálát adtak az elmúlt 30 évért, majd szentségimádást tartottak és elimádkozták a Szent Ferenc-litániát.

Hitoktatóknak tartottak lelkigyakorlatot **Nagyszőlősön október 6-tól 8-ig**, a Kapisztrán Szent János Lelkigyakorlatos házban. Ez alkalommal a Karizmatikus Megújulási Mozgalom kárpátaljai tagjai „Új Élet Krisztusban” elnevezésű kurzust tartottak a résztvevőknek. „Szuper volt! Valóban Új Életet kaptunk Krisztusban!” – összegezték röviden benyomásaikat a résztvevők.

Magyarok Nagyasszonya liturgikus ünnepén, **október 8-án** tartották meg a **nagybégányi templom búcsúját**.

Hozzám jöttél Jézus, ég és föld Királya,
Kicsiny gyermekednek szegényes házába.
Hódolva borulok lábaid elébe,
Hittel, imádással áldásodat kérve.
Köszönöm Jézusom, hogy az enyém lettél,
Kérlek, hogy szívemben örök lakást vegyél.
Maradj mindig nálam, ne hagyj már el soha,
Szeretlek, kincsem nincs, szívem adom oda.
Amen.

Ezzel az imával adott hálát **Aknaszlatinán** az a nyolc fiatal, aki **október 8-án** először járult szentáldozáshoz.

Az ungvári **Szent György plébánián** is **október 8-án** került sor az elsőáldozás ünnepére az ukrán ajkú gyermekek részére.

Október 8-án a magyar katolikus egyház a Szűzanya magyarokat oltalmazó pártfogását ünnepli. Magyarok Nagyasszonya a magyarországi Ferences Rendtartomány névadó patrónája is, ezért ez a nap a provincia számára kiemelt jelentőséggel bír. Ebből az alkalomból, mint minden évben, október első hétvégéjén jubiláns testvéreiket köszöntötték a rendtagok, és a Boldogságos Szűz Mária közbenjárását kérték a rendtartomány tagjaiért, munkatársaiért és intézményeik működéséért is. Összesen tizenkét jubiláló testvért köszöntöttek, közöttük volt **Weinrauch Márió OFM atya, aki örökfogadalmának 25. évfordulóját ünnepelte**. Isten éltesse

Mário atyát! A jubilánsok között volt Zatykó László OFM aranymisés atya is, aki a kárpátaljaiak jól ismernek, mert László atya is szolgált a rendszerváltás idején a nagyszőlősi ferences misszióban.

Az anyák munkácsi imaközössége minden héten találkozik a plébánián. **Október 13-án és 14-én** rendhagyó találkozóra került sor, a 15 főből álló kisközösség Fizer Jenő atyával együtt **elzarándokolt** Boldog Marta Vetska sírjához Sznyatinyiba. A közösség néhány tagja először hallott erről az áldott asszonyról, és mindenki érdeklődve hallgatta életének történetét, amelyet Halyna Luptovics nővér, a Szeretet Leányai szerzetesrend tagja mesélt el. Az anyák útközben sokat imádkoztak, énekeltek és beszélgettek. Bár minden édesanyának megvolt a maga szándéka, mégis mindannyian egy közös szándékban egyesültek: a békéért és a szülőföldért.

Október 15-én, szemerkélő esőben, de számos ünneplő hívő körében tartották meg **Szerednyén** a Szent Lukács evangélistáról elnevezett templom búcsúját.

Október 15-én emlékeztünk meg azokról a kisbabákról, akik nem születhettek meg, vagy a szülést követően meghaltak. Az ő szüleik számára tavaly weboldalt hozott létre a kárpátaljai Család és Élet Egyesület babasirato.hu néven. Ezen a virtuális siratófalon, anonim módon táblát helyezhetnek el a szülők elveszített kisbabájuk emlékére, segítséget kaphatnak érzéseik kezelésére és megismerkedhetnek a gyógyulás lépéseivel.

Október 13-tól 16-ig házaspáros lelkigyakorlat volt Szinyákon Antal emeritus püspök atya vezetésével munkácsi és sislóci házaspárok számára.

Az idén is nagyon sok egyházközség kapcsolódott be **október 18-án az „Egymillió gyermek imádkozza a rózsafüzért”** elnevezésű kezdeményezésbe. A gyerekek, sok helyen a szüleikkel együtt imádkozták a rózsafüzért az ukrajnai békéért, a világ békéjéért, a családok és közösségek békéjéért, valamint egyházközségük békéjéért, kérve a Boldogságos Szűz Mária oltalmát és közbenjárását. A rózsafüzér hatalmas erővel bíró lelki fegyver a kezünkben, és amikor a világban a békéért való imádság a gyermekek kezében van, egyetlen ellenség sem állhat az útjába. A gyermekek imája nagy erő, amely valódi csodákra képes.

Kapisztrán Szent János ünnepe Nagyszőlősön. 2023. október 23-án az ünnepi szentmisét Majnek Antal nyugalmazott püspök mutatta be a ferences kolostortemplom búcsúján és templomszentelési évfordulója alkalmából. Ezen a szentmisén emlékeztek meg arról, hogy 30 évvel ezelőtt tartották meg az első Kapisztrán Szent János ünnepet, az akkor még romos kolostortemplomban. A szentmisén koncelebrált Bán Jónás OFM és Weinrauch Mário OFM atyák. Antal püspök Kapisztrán Szent János élete példáján keresztül bátorított, és a jelenlévők számára nagyon közel hozta a szentet.

Fotó: Szviscsu Marina

Szent II. János Pál pápa templom búcsúját tartották Rókamezőn október 24-én. A kicsi, de annál lelkesebb közösség az újonnan felépített templomban ünnepelhetett Jedinak Anton CM dolhai plébánossal és Gerzánics Szergej püspöki titkárral. A résztvevők védőszentjük, II. János Pál pápa közbenjárását kérték imájukban. Könyörögtek a békéért, valamint azért, hogy mindannyian az Isteni szeretet misszionáriusaivá válhassanak.

Egykori plébánosukra, Pásztor Ferencre emlékeztek a beregszászi római katolikus egyházközség hívei **október 25-én**. Pásztor Ferenc 1932 és 1949 között szívvel-lélekkel szolgálta a beregszászi közösséget, majd mártírhalált halt egy távoli szibériai munkatáborban. Emléke halála után több mint 70 évvel is elevenen él, hiszen fáradhatatlanul munkálkodott a hívekért és üdvösségükért, papi szolgálatát odaadással és hűséggel végezte. Az ünnep alkalmából minden évben átadásra kerül a **Pásztor Ferenc-díj**, idén **Majnek Antal**, a

Munkácsi Római Katolikus Egyházmegye nyugalmazott püspöke kapta a kitüntetést, „akinek az elmúlt 27 évben nagy szerepe volt nem csak az egyházmegye, de külön a beregszászi egyházközség életében, fejlődésében, lelki megújulásában, hitének megőrzésében, a szerető, gondoskodó és irgalmas Isten képét közvetítette. Mindig olyan plébánosokat nevezett ki Beregszász számára, akik tovább vitték Pásztor Ferenc szellemiségét. Segítségnyújtásainak, közreműködéseinek fő jellemzője a szerénység, a kötelességtudat, az önzetlenség, nyitottság, biztatás, empátia és a cselekvő szeretet" – hallhatták a hívek a laudációban, amit Bárdos István, a Beregszászi Keresztény Értelmiségiek Szövetségének alelnöke olvasott fel.

Ki az, aki a környék legfinomabb halászlevét főzi? Erre a kérdésre keresett választ a **beregszászi római katolikus egyházközség**, amikor meghirdette az első **halászléfőző versenyét**. A szervezők az elmúlt években már több alkalommal rendeztek főzőversenyt, viszont akkor bármilyen jellegű étellel be lehetett nevezni. Most pedig minden csapat feladata a halászlé elkészítése volt. **Október 28-án**, szombaton a csapatok már korán reggel sürögtek-forogtak a templomudvaron. Tüzet raktak, előkészítették a fűszereket, halat, egyéb kellékeket, hogy délre, mire megérkezik a zsűri, tálalni tudják a frissen főtt levest. A csapatok receptjei különböztek. Volt, aki bajai halászlevet főzött, de volt, aki kárpátaljait. A szakácsok elmondták, hogy minél többféle halból készül az étel, annál finomabb. Az elkészített leves nemcsak a zsűrinek, hanem a résztvevőknek is nagyon ízlett. Mindenki örömmel végig kóstolta a versenytársak ételét is, így megvitathatták egymással a halászlé főzésének minden csínját-bínját.

A **Mindenszentek ünnepéhez kapcsolódóan** több plébánián megrendezték a „Holy win", azaz a Szentek győznek jelmezes ünnepet. A gyerekeknek lehetőségük volt megismerni a szentek életét, hogy kik ők és mit tettek földi életük során. Beöltöztek egy-egy szentnek, ügyesen megosztották egymással a választott szent életének néhány részletét. Játékos versenyt rendeztek a szentek erényei és tulajdonságai alapján. Persze a finom falatok és a dalok sem maradtak el.

Mindenszentek nyolcadában az egyházközségek, hagyományaikhoz méltón megtartották a temetői megemlékezéseket, melyek lehetőséget adtak a híveknek, hogy szeretteik számára elnyerhessék a teljes búcsú kegyelmét.

November 4-én Pósaházán lelkinapot rendeztek házaspárok számára. Ligy Payyappilly nővér tartott előadást, melyet a Jeremiás könyvéből vett részletre fűzött fel: „elhagytak, engem, az élő vizek forrását, azért, hogy ciszternákat ássanak maguknak, ciszternákat, amelyek megrepedeznek, így nem tarthatják meg a vizet" (Jer 2,13). A házastársi élet sok örömöt hordoz magában, de sok nehézséget is. Isten köti össze a házaspárokat, az Ő jelenléte az igazi öröm forrása számukra. Amikor nem Istennel élik meg házasságukat, akkor a rövid távú örömöket keresik... A lelkinap szentmiséjét Lucsok Miklós OP püspök mutatta be, a szentségimádást Fizer Jenő atya vezette.

Őszintén a püspökkel. November 4-én, immáron negyedik alkalommal gyűltek össze a hívek és az érdeklődők a székesegyházban, ahol Miklós püspök gondolatindító előadása után, párbeszéd formájában mélyítették el az őket foglalkoztató kérdéseket és találtak választ azokra.

November 6. és 8. között az egyházmegye területén minden egyházközségben, szentmisében és közös imádságban emlékeztek meg a kárpátaljai **128. katonai alakulat elesett katonáiról.**

A **Munkácsi Szent Erzsébet Karitász november 19-én** „25 éve a szeretet szolgálatában" címmel rendezett ünnepséget alapításának 25. évfordulója alkalmából. A hálaadó szentmisét a Szent Márton-székesegyházban Lucsok Péter Miklós OP megyéspüspök mondta. Az évforduló keretében aznap délután ünnepséget tartottak a Munkácsy Mihály Magyar házban. (A következő Új Hajtás számban részletesen beszámolunk az ünnepi eseményről.)

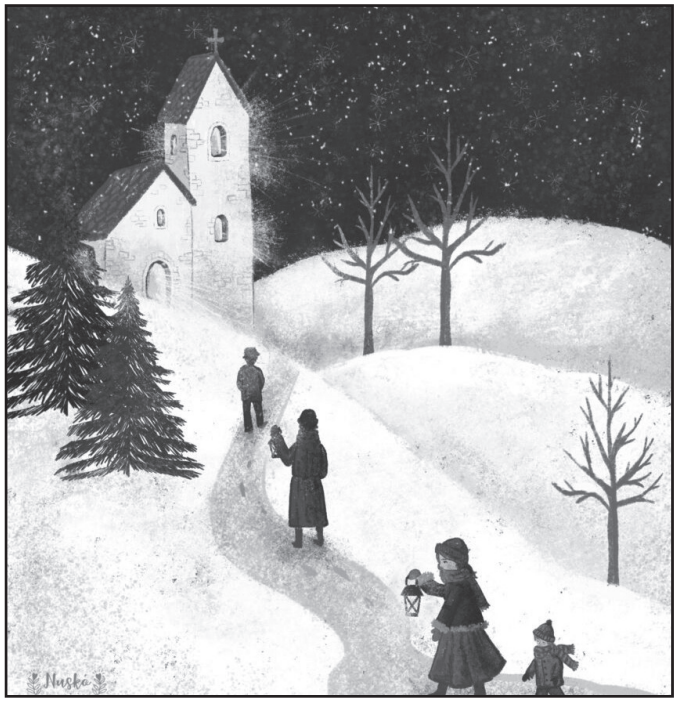
November 12-én és 26-án Miklós püspök találkozott az **egyházmegye hitoktatóival**. A résztvevők csoportmunkában mélyítették el a szolgálatuk során szerzett tapasztalataikat, majd a püspök támogató és útmutató szavai segítették és bátorították őket. A találkozó közösségformáló ereje nagy segítség volt a katekétáknak.

December 2-án, vasárnap, ünnepélyes szentmise keretében, számos püspök, szerzetes és hívő jelenlétében került sor L**ucsok Péter Miklós OP püspök megyéspüspöki beiktatására**. (A következő Új Hajtás számban részletesen beszámolunk az ünnepi eseményről.)

Kedves Gyerekek!

Ezen az oldalon három érdekességet olvashattok, hallhattok az adventről. Ha figyeltek a tartalmára, a következő oldalon található feladatokat biztosan könnyen meg tudjátok oldani.

A 34–36. oldalon egy adventi kirakós naptárt találtok. A számokkal ellátott alapra (34. oldal) minden nap ragasszátok fel a számok sorrendjében, 1–21-ig, a vonalak mentén szétvágott színes hátlap kép egy-egy darabkáját! Minden egyes felragasztott betlehemi képrészlet „mögött" legyen ott egy-egy aznapi jócselekedeted is! Így a felkészülés időszaka után a Kisjézus szállást talál a szívedben.

Tudtad?

Az advent elnevezése az Adventus Domini, magyarul az Úr eljövetele latin kifejezésből ered. Krisztus első eljövetelére, megszületésére utal. Az advent újkori szimbólumának számít az adventi koszorú. A fenyőágakból font koszorúra elhelyezett négy gyertya az adventi időszak négy vasárnapjára utal. A gyertyák színe lila (a bűnbánat színe), egyet kivéve,

ami rózsaszín: ezek együttesen képletesen azt jelzik, hogy a bűnbánati időszak harmadik vasárnapján van okunk az örvendezésre is, mert az úrjövet már közel van.

A pirkadat előtt, hagyományosan hat órakor bemutatott szentmisék, az úgynevezett roráte misék, az adventi időszak liturgikus sajátosságának számítanak, elnevezésük pedig a latin miseének kezdő sorának, a „Rorate coeli de super et nubes pluant iustum!" mondatnak a rövidítése.

Tudtad?

Az adventi koszorú nem ősrégi szokás, és nem is katolikus eredetű. Elkészítése egy evangélikus lelkész, Johann Hinrich Wichern nevéhez fűződik. Hamburg polgáraival összefogva családias gyermekotthont hozott létre kallódó fiatalok számára. Így mentette meg őket az éhezéstől, a bűnözéstől, a börtöntől. 1839-ben készített először egy nagy, fenyőágakkal díszített fakereket, amelyre gyertyákat helyeztek, és minden nap meggyújtottak egyet. Később ez egyszerűsödött négy szál gyertyára.

Tudtad?

A negyvennapos advent a nyugati egyházban fokozatosan szorult vissza, a hagyományokhoz ragaszkodó keleti egyház viszont az ősi egyházi gyakorlatot vitte tovább. Nem négyhetes adventet, hanem negyvennapos karácsonyi böjtöt tartanak. Ez karácsony előtt hat héttel kezdődik, a Gergely-naptár szerint november 15-én. Szent Fülöp böjtjének is nevezik, utalva az apostol november 14-i emléknapjára. Ezért van az, hogy a keleti szertartású templomokban az adventi koszorún hat gyertya van.

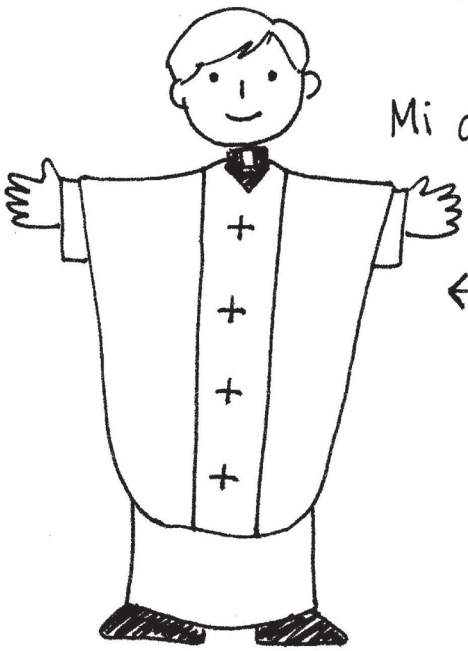

Karikázz be minden harmadik betűt, és megtudod, mit jelent az ADVENT szó!

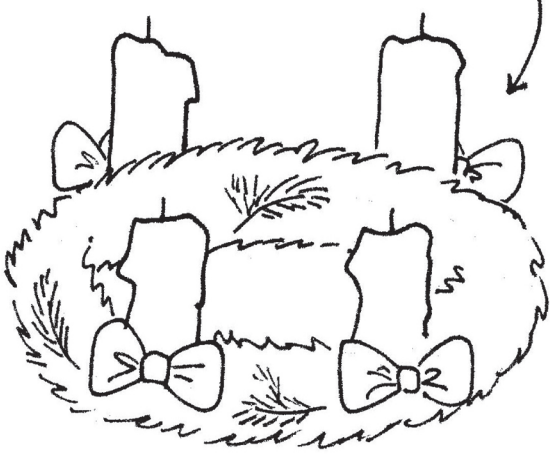
PQATZZÖLÚÍÁ'RBXECKLWÉJAJÖYGVNYEKZTMWESZLÜTEE.

Mi az adventi idő szine?

Szinezd ki a gyertyákat!

Forrás: hid-tan.kreativcuccok.hu

CSILLAG

Egy fiatal, kíváncsi csillag egyszer kihajolt kicsit a pályájáról. Azonnal elragadta a Nap gravitációs ereje. Szegény kis csillag akkora sebességgel repült, hogy egy sokszínű sávot húzott maga után. Egy szép, látványos fénycsóva volt, de nagy veszélyt jelentett a kis csillag számára. Kezdte elveszteni az összes anyagot, amiből állt. A kis csillag, mely alig volt már nagyobb, mint egy alma, egy erdőben a földre esett.

A vaddisznó éppen ott turkált a környéken. Azt hitte, hogy valami ehetőt talált, és ráharapott. A csillagot persze nem lehet megenni. Bele is tört az egyik agyara, erre dühösen megfordult, és hátsó lábával földet, leveleket és száraz ágakat kapart a csillagra. Szegény csillag egyre halványabb lett, és fénye már nem tudott áthatolni a földön és a leveleken, amik alatt feküdt. És mivelhogy egy eltemetett csillagnak nincs semmi értelme, hamarosan úgy érezte, hogy meghal.

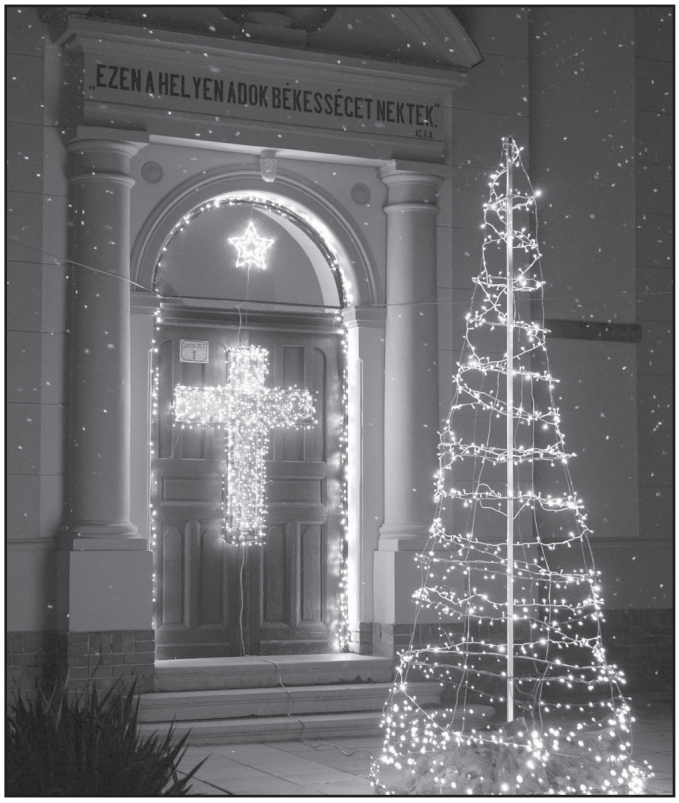
Éppen arra járt egy asszony, aki gombát és gesztenyét keresett. Hosszú, hegyes végű bottal kutatott a levelek között, és mikor félrelökött egy kupacnyit, észrevette a csillagot. Gyengéden lesöpörte a földet, ami ránehezedett. Mivel az asszony jószívű volt, a csillag teljes fényében ragyogott fel.

– Ó! – kiáltott fel az asszony –, hazaviszem, hogy megvilágítsa az utat, mikor a férjem jön haza a munkából, és a gyermekeim az iskolából. Amint hazaért, az ablakpárkányra tette a csillagot. Amikor a férj este hazatért, meglepetten látta a fényt.

– Mi az, ami így világít? – kérdezte a férfi. Az asszony elmesélte, hogy mi történt.

– Biztosan valami értékes dolog – mondta a férfi. – Adjuk el valakinek!

– Nem! – mondta az asszony. – Rakjuk ki a ház elé, hogy megvilágítsa az egész utat!

Az asszony szavaira a csillag fényesebben ragyogott fel, mint valaha. De a férfi nem hagyta annyiban, és rábeszélte a feleségét, hogy adják el a csillagot.

Másnap gondosan becsomagolták egy vastag barna kartonpapírba, a csomagot átkötötték spárgával, és a férfi elvitte a városba. Elment a legelőkelőbb ékszerboltba. A pultra tette a csomagot, és amikor kinyitotta, a csillag meleg fénye beragyogta az üzletet, elsápasztva az igazgyöngyöket és a gyémántokat.

Az ékszerész szeme fösvényen megvillant, és így kiáltott:

– Darabokra törhetném, hogy sok ékszert csináljak belőle, és... Nem tudta befejezni a mondatot. A csillag fénye ólomszürkévé vált.

– Miféle tréfa ez? – ordította éktelen haragra gerjedve az ékszerész. – Tűnjön el, és vigye innen ezt a szemetet!

Az utcára lépve a férfi nem tudta, kin töltse ki haragját és csalódottságát. Dohogva került ki egy járdára leterített kis szőnyeget, melyre három kisgyermek különböző dolgokat, és egy táblát rakott ki a következő felirattal: Jótékonysági vásár a Szent Nazarénus szegényeinek ebédjére. A férfi megállt, és kárörvendően eléjük rakta a csomagot.

– Tessék, adjátok el ezt is! – mondta, és elment. A gyermekek csodálkozva nyitották ki a csomagot. A csillag fénye elvakította őket. A szívet melengető fény aranysárgán lüktetett.

– Nagyon szép! – suttogták meghatottan.

– Nem adhatjuk el! – mondta az egyik.

– Tegyük az üstökös közepébe, ami ott van a templom kapuján – javasolta a másik.

– Így ma éjjel világítani fog azoknak, akik misére mennek – mondta helyeslően a harmadik.

Azonnal szaladtak a templomba. Az eltévedt kis csillag újra megtalálta létének értelmét. Boldogságában olyan erősen ragyogott, hogy éjfélkor a templomtér ugyanolyan fényes volt, mint délben.

forrás: hittansuli.bloglap.hu

Hirdetések

Böjt és imádság

Lucsok Miklós püspök áldásával 2022. november 11-től 2023. november 11-ig egész egyházmegyénkben böjtöltünk és imádkoztunk a Munkácsi egyházmegye megújulásáért. Az ima és a böjt szándékai a püspökök, a papok, a felszentelt személyek életszentsége és Isten iránti hűsége; Ukrajna és a világ békéje; új papi, szerzetesi és egyéb megszentelt életformákra való hivatások; a plébániai közösségek, különösen minden hívő lelki fejlődése voltak. A vállalt kötelezettség megszűnt, de aki szeretné, folytathatja. Hálát adunk minden kegyelemért, amivel Isten elhalmozott bennünket ez alatt az év alatt. Böjtjeink, imáink eredményét sokszor nem látjuk kézzelfogható módon, de a Mennyei Atya, aki a rejtekben is lát, számon tartja a mi böjtjeinket is.

Gyógyító hétvége babavesztés vagy abortusz után

„Ne fél, én nem ítéllek el!" címmel ismét lesz lelkigyakorlat olyan nők számára, akik vetélés, abortusz vagy koraszülés során valamikor elveszítették a gyermeküket. December 6-án, szerda estétől 9-e, szombat délig tart a lelkigyakorlat. Már most imádkozzunk azokért, akiket Isten meghívott erre a kiengesztelődésre, hogy ők is megtapasztalhassák azt a mély örömöt és felszabadulást, amit már annyi sokan megéltek, akik részt vettek egy-egy ilyen alkalmon.

Lelki kísérők: Petenko Miron atya, Popovicsné Palojtay Márta.

A lelkigyakorlat kétnyelvű, minden elhangzik ukránul és magyarul is.

Jelentkezni lehet a következő telefonszámon: 099-2411-872 (Márta) illetve írásban viberen vagy emailen: nem.itellek.el@gmail.com

A jelentkezéseket és minden adatot teljes titoktartással kezelünk.

Adventi programok

Az adventi várakozás időszakában az egyházközségek különféle programok segítségével segítik a híveket a karácsony titkának mélyebb megértésére és átélésére. Triduumokat, azaz háromnapos, bűnbánati liturgiával egybekötött lelkigyakorlatos beszédeket szerveznek, a közösségek összegyűlnek, és adventi koszorúkat készítenek, roráté miséket hirdetnek, és még számos egyéb programot, melyek a felkészülést segítik. Az egyes eseményekről a helyi plébániák híradásából értesülhetünk.

Karácsonyi recept

Püspökkenyér

A XIV. század derekán egy bizonyos Henrik püspök osztogatott karácsony előtt mazsolás kenyeret, róla nevezték el ezt püspökkenyérnek. Ám akkor még vaj nélkül készült, hiszen tejes ételeket nem lehetett enni ebben az időszakban. Aztán VIII. Ince pápa mégis engedélyezte a tejes ételek használatát az 1491-ben kiadott úgynevezett vajlevél határozatában. Ettől kezdve van vaj a püspökkenyérben és kezdődött el a karácsonyi böjt szigorának enyhülése.

Egy recept a számtalan változat közül

Hozzávalók:

3 tojás, 40 dkg liszt, 1 csomag sütőpor, 15 dkg kandírozott gyümölcs, 7 dkg mazsola, 7 dkg dió, 15 dkg vaj, 10 dkg cukor, 1 mokkáskanál fahéj, 1 mokkáskanál őrölt szegfűszeg, 1/2 mokkáskanál szerecsendió, 1 teáskanál rum, 2 csomag vaníliás cukor, csipet só

Elkészítés:

A kandírozott gyümölcsöket és a diót vágjuk apró darabokra, a mazsolát pedig áztassuk rumba fél órára. Közben egy tálba szitáljuk át a lisztet, adjuk hozzá a sütőport, a szegfűszeget, a fahéjat és a szerecsendiót. Egy másik tálban keverjük habosra a tojások sárgáját a cukorral, a vaníliás cukorral, valamint a melegített (de nem forró) vajjal. Ehhez adjuk hozzá a lecsepegtetett mazsolát, az aszalt gyümölcsöket és a diót, majd keverjük össze. Most jöhet hozzá a fűszeres liszt. A tojásfehérjét egy mélyebb tálban verjük kemény habbá, és óvatosan forgassuk hozzá a tésztához. Öntsük bele a sütőpapírral kibélelt őzgerincformába a tésztát, majd előmelegített sütőben süssük körülbelül 40 percig 180 fokon. Ha megsült, és még meleg, szórjuk meg gazdagon porcukorral!

Jó étvágyat kívánunk hozzá!

16	9	6	4		
19	17	15	11		
8	1	21	2		
10	12	5	18		
14	7	3	13		
20					

